

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 35ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΤΟ ΠΡΩΤΟ επεισόδιο του κακόγουστου αστυνομικού σήριαλ "Καλαρέμας ο αναρχικός Αλ Καπόνε" έλαβε τέλος (με απροσδόκητη βέβαια εξέλιξη για τους σεναριογράφους των στούντιο της Λ. Αλεξάνδρας) δείχνοντας πώς σ' αυτή την κοινωνία στην άκρη της Ευρώπης η αλληλεγγύη και η αντίσταση δεν είναι ακόμα χαμένες υποθέσεις. Δυστυχώς βέβαια το φθηνιάρικο σήριαλ έχει πολλά επεισόδια ακόμα να διανύσει.

Το τμήμα αυτών των 2,5 μηνών αγώνα ήταν βαρύ και δεν εννοώ μόνο στην απειλούμενη υγεία μου - εκατοντάδες σύντροφοί μου σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη υπέστησαν χημικό πόλεμο από τους κρατικούς πραιτωριανούς, βασανίστηκαν, σύρθηκαν σε κρατητήρια και δικαστήρια. Τρεις απ' αυτούς στη Θεσσαλονίκη πήραν το δρόμο προς τη φυλακή διεκδικώντας και αυτοί με τη ζωή τους την ελευθερία τους, ενώ 7 σύντροφοί μου στην Αθήνα αναγκάζονται αυτή τη στιγμή να ζουν κυνηγημένοι. Όλους αυτούς του εκατοντάδες συντρόφους δεν θα τους ευχαριστήσω (θα ήταν άλλοτε πολύ λίγο). Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο. Έπραξαν ακριβώς με τον τρόπο που τους έκανε συντρόφους μου. Θα ήθελα όμως να ευχαριστήσω τους εκατοντάδες άγνωστους φίλους σε όλη την Ελλάδα που πήραν μαζί μας το δρόμο της αλληλεγγύης πίστεψαν στην υπόθεση της ελευθερίας μου και σημαντικά βοήθησαν στο να γίνει πράξη.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΩΣΗ ΤΩΝ 7 ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΜΠΑΛΑΦΑ, ΚΑΜΠΟΥΡΗ, ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ, ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ
ΠΟΥ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΧΗ ΖΩΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ

ΛΗΣΤΕΙΑ ΜΕΤΑ ΦΟΝΟΥ: Η "ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ" ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Χ. ΜΑΡΙΝΟ

Επιχειρώντας να ξεδιαλύνουμε, όσο έχει ακόμα σημασία, την άγνοια και τη σύγχυση -όχι φυσικά την ηθελημένη- γύρω από την εφιαλτική πραγματικά δίωξη σε βάρος του αναρχικού αγωνιστή Χριστόφορου Μαρίνου κι ενόψει της κορύφωσης της απεργίας πείνας, του έσχου μέσου αντίστασης που έχει επιλέξει ως κρατούμενος από τις 2/11, καταγράφουμε τα σημαντικά σημεία που συνδέονται ή πρέπει να συνδεθούν με αυτή την υπόθεση. Σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, η κατάδειξη των πραγματικών αιτιών της δίωξης, το σενάριο της αθλιότητας των σκευωριών, η διάσταση που αποκτά στις σημερινές συνθήκες και κυρίως η ειδική αλλά και κοινωνική σημασία της απελευθέρωσής του, οφείλουν να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή μιας τέτοιας προσπάθειας.

"Από μια άλλη άποψη όμως, περισσότερο υποκειμενική προς το παρόν, θεωρώ πως αυτή η στάση ζωής, της έμπρακτης κοινωνικής αντιθεσμικής αμφισβήτησης, σίγουρα θα αποτελέσει και στο άμεσο μέλλον το πεδίο βολής των σχεδίων της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Μας έ-

χουν μιλήσει ανοιχτά για προγραφές" (Χρ. Μαρίνος, εφημ. "Έθνος", 23 Οκτώβρη '92).

"Οι μηχανισμοί έχουν άπειρες δυνατότητες κατασκευής και προώθησης των σεναρίων τους και άρα δεν μπορώ να είμαι σίγουρος για τίποτα. Στο ρεπερτόριό τους διαθέτουν ποικίλα σενάρια ενοχοποίησης ή κατασκοφάντησης, δημιουργίας αποσταθεροποιητικής συνθήκης στο χώρο μας" (Χρ. Μαρίνος, εφημ. "Ελευθεροτυπία", 9 Οκτώβρη '92).

Οι συμπλεγματοί προασπιστές της "Δημόσιας Τάξης" κράτησαν την υπόσχεσή τους. Τόσες και τόσες φορές προσηύχτησαν στο παρελθόν στις πλάτες του αναρχικού αγωνιστή να εκπληρώσουν τους κρυφούς πόθους της ανέλιξής τους στα ανώτατα κλιμάκια της ιεραρχίας της Ασφάλειας, ικανοποιώντας παράλληλα ευρύτερους σχεδιασμούς και ανάγκες αυτού του καθεστώτος της γενικευμένης αποξένωσης και εκμετάλλευσης.

Ασφαλώς και οι διώξεις εξαιτίας των οποίων ο Χρ. Μαρίνος έχει βρεθεί στο επίκεντρο για πάνω από οχτώ χρό-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΙ ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ...

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ η πόλη είναι στολισμένη. Αυτές τις νύχτες η πόλη είναι φωτισμένη. Περπατάς, συναντιέσαι, σκέφτεσαι, δουλεύεις, μα συνήθως τρέχεις στους ρυθμούς της εργασίας ή της ανίας. Μικρές ιστορίες, όνειρα και κούραση, λήθη μπλοκάρισμα μπροστά σε έναν μικρόψυχο πολιτισμό. Αυτό τον καιρό η πόλη είναι ντυμένη στα γιορτινά της. Μας καλεί σε μια γιορτή, σε ένα πανηγύρι, προσπαθεί να μας πείσει,

για τις αξίες της (που θέλει να γίνουν -αν δεν έχουν γίνει- δικές μας αξίες), με απόγνωση και πολλές φορές κωμικά. Θέλει να δώσει παρτίδα στην παράσταση που μας αναγκάζουν να ζούμε, αντί για την πραγματική ζωή.

Οι βιτρίνες της είναι φορτωμένες με τον "πλούτο των εθνών". Αυτός ο πλούτος -που ποτέ δεν ήταν περισσότερος, που ποτέ όμως δεν ήταν πιο γεμάτος από ψέμματα και φρίκη και ξεδιαντροπιά- είναι ο

πλούτος του παραλογισμού ενός μικρόψυχου πολιτισμού. Άθλιου και πλανευτή. Του πολιτισμού των αφεντικών και της ιδιοκτησίας. Του πολιτισμού του κράτους και της εξουσίας. Του πολιτισμού της ηθικολογίας και του καταναγκασμού. Του πολιτισμού της οικονομίας και του εμπορεύματος.

Αυτός ο πλούτος μπορεί να έχει πολλά όμορφα πρόσωπα, όψεις πε-

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΙ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ μετά από 68 μέρες απεργίας πείνας και ενώ διένυε τη δεύτερη μέρα απεργίας δίψας, λίγο πριν από το θάνατο, απελευθερώθηκε ο σύντροφός μας Κώστας Καλαρέμας. Την ίδια μέρα και μετά από τετράμηνη κράτηση αποφυλακίστηκε από τις στρατιωτικές φυλακές ο Νίκος Καρανίκας.

Δύο αιχμακές υποθέσεις του αντιεξουσιαστικού κινήματος μοιάζουν να παίρνουν τέλος. Θα έπρεπε να είμαστε λοιπόν ευχαριστημένοι; Ευχαριστήμενοι για το ότι οι σύντροφοί μας είναι ελεύθεροι να κυκλοφορούν ανάμεσά μας; Κι όμως δεν είναι έτσι.

Η οργή εξακολουθεί να μας πνίγει. Εξακολουθεί να μας πνίγει γιατί πρώτα απ' όλα έπρεπε να δούμε τους συντρόφους μας να παίρνουν το θάνατο από το χέρι, ή να ζουν τα κάτεργα των στρατοκρατών για όσο καιρό αυτοί επιλέγουν. Εξακολουθούμε να μένουμε οργισμένοι γιατί σύντροφοί μας εξακολουθούν να βασανίζονται στα κρατικά κάτεργα, γιατί ο Χ. Μαρίνος αντιμετωπίζει το φάσμα του θανάτου μετά από 51 μέρες απεργία, επειδή κάποιος τον επέλεξε σαν πεδίο βολής της εκδικητικής τους μανίας.

Είμαστε οργισμένοι, επειδή σύντροφοί μας διώκονται, γιατί αρνήθηκαν να κλείσουν το στόμα και να σκύψουν το κεφάλι μπροστά στη θηριωδία των γενίτσων των σωμάτων ασφαλείας και των δικαστικών βρυκολάκων. Είμαστε οργισμένοι, γιατί η αθλιότητα, η φτώχεια και η εκμετάλλευση ακόμα κυριαρχούν και βαραίνουν πάνω στο σώμα όλης της κοινωνίας. Γιατί το ψεύτικο κυριαρχεί πάνω στο αληθινό. Είμαστε οργισμένοι και γεμάτοι λύσσα. Λυσσασμένοι να αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο. Για να κάνουμε να φαίνεται το όνειρο της ελευθερίας, της ισότητας και της δικαιοσύνης πιο κοντινό, πιο πραγματοποιήσιμο. Λυσσασμένοι να σπάσουμε την προσωρινότητα της ελευθερίας που μας επιβάλλουν αυτοί που ελέγχουν τη ζωή μας.

Ο δρόμος είναι δύσκολος και γεμάτος εμπόδια, αλλά τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει αυτήν την πορεία, όπως κανείς και τίποτα δεν μπόρεσε να κάνει τους ανθρώπους να πάψουν να ονειρεύονται και να αγωνίζονται.

Λευτεριά στον απεργό πείνας Χ. Μαρίνο. Τώρα! Άμεσα και χωρίς όρους απελευθέρωση όλων των πολιτικών και κοινωνικών κρατούμενων. Να σταματήσουν οι διώξεις στους 520 αιχμαλώτους της εξέγερσης του Πολυτεχνείου

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Δυναμικές Κινητοποιήσεις

Πορείες στους δρόμους της πόλης και τριήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης διοργάνωσαν σύντροφοι στο Ηράκλειο. Ένα τριήμερο με συζητήσεις, συναυλία, θεατρική παράσταση που κορυφώθηκε με την κατάληψη του ραδιοφωνικού σταθμού των Τ.Ε.Ι. της πόλης με σκοπό τη μετάδοση μηνυμάτων αλληλεγγύης για τους διωκόμενους αγωνιστές.

Σελ. 3

JEAN BAUDRILLARD

Η κυριαρχία της απεργίας

"Να περπατάς, να περπατάς, αυτή ήταν η μεγάλη αποκάλυψη αυτού του κινήματος. Διότι το κρίσιμο σημείο της κοινωνικής ρήξης είναι ακριβώς η κυκλοφορία. Η μόνη κυκλοφορία σ' αυτήν την κοινωνία είναι αυτή των ελίτ και των δικτύων, του χρήματος και της πληροφορίας στον πραγματικό χρόνο. Κυκλοφορία αφηρημένη, απρόσιτη στους περισσότερους. Ενάντια σ' αυτήν περπατούν οι άνθρωποι."

Σελ. 5

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α.Κ.

★ Μελετάει το Υπουργείο Δικαιοσύνης την κατάργηση της αυτεπάγγελτης δίωξης για χρέη στα ασφαλιστικά ταμεία λόγω συμφόρησης των φυλακών. Τό 'να χέρι νίβει τ' άλλο και τα δυο το πρόσωπο.

★ Εκτενή αφιερώματα των αστικών φυλλάδων στην "17η Νοέμβρη". Ιστορική αναφορά, δημοσιογραφική ενημέρωση ή κάλεσμα για νέες ενέργειες;

★ Μαθήματα οικονομικής διαχείρισης παρέδωσε ο απηχθής επιχειρηματίας στους απαγωγείς του. Δεν είναι ψέμμα ότι οι καπιταλιστές θα μας πουλήσουν το σχοινί με το οποίο θα τους κρεμάσουμε.

★ Διαφεύγουν της σύλληψης εννιά από τους δραπετές των φυλακών Ιωαννίνων. Αντε και καλή τύχη μάγκες.

★ Γιδοβοσκός πυροβόλησε και τραυμάτισε δυο αξιωματικούς του "ένδοξου" ελληνικού στρατού γιατί τους πέρασε για αλβανούς λαθρομετανάστες. Και να φανταστεί κανείς ότι εκτελούν άσκησιν ανορθόδοξο πολέμου. Ο γιδοβοσκός όμως αποδείχτηκε πραγματικά χριστιανός ορθόδοξος.

★ Στις θέσεις τους παραμένουν οι φούσκες στα χριστουγεννιάτικα δέντρα που έστησε ο Αβραμόπουλος στην Πατησίων, χωρίς κανείς να τις έχει πάρει ακόμα. Μα κανείς δεν κατάλαβε τι σημαίνει Μάστριχτ;

★ Νέο κόμμα εξήγγειλε ο Δημήτρης Τσοβόλας. Τσοβόλα πάρτα όλα.

★ Και ενώ ο Τσοβόλας μιλούσε στη Θεσσαλονίκη για πατρίδες και θρησκείες, ο Σημίτης εξηγούσε πως έβαζε βόμβες και πόσο δίκαια ήταν η κατάληψη του πολυτεχνείου. Τι σου είναι η εξουσία! Όταν τα βρούνε, θα καίνε σημαίες στο όνομα της πατρίδας.

★ Μετά το δημοσίευμα της εφημερίδας "Αυγή" για την παρακολούθηση από την αστυνομία της περιοχής γύρω από το Πεδίο του Αρεως, "όπου υπάρχουν τα γραφεία αναρχικής εφημερίδας", νιώθουμε υπέροχα και ασφαλείς κάτω απ' την προστασία της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

★ Τελειώνοντας, καινούργιο σύνθημα που ακούστηκε στην τελευταία πορεία: "Λευτεριά στους φυλακισμένους τηλεθεατές".

ΕΘΝΙΚ: όταν ο δυτικός κόσμος έχει τύψεις...

...ΤΙΣ ΠΟΥΛΑΕΙ ΚΑΙ ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΕΙ!

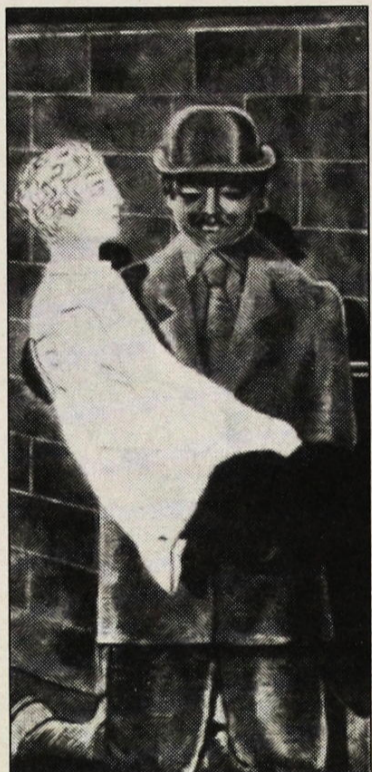
ΤΟ ΕΘΝΙΚ ΕΙΝΑΙ μια από τις μόδες που έχει παραμείνει σταθερή εδώ και πολύ καιρό. Όταν μέσα από το σύστημα παραγωγής καταναλωτικών αγαθών δημιουργείται μία τόσο σταθερή μόδα, σημαίνει ότι δεν είναι μόδα αλλά κοινωνική ανάγκη. Η μόδα έχει ως βασικό χαρακτηριστικό το εφήμερο. Όταν το προϊόν καταναλωθεί, προωθείται το επόμενο και έτσι συντηρείται η αγορά σε κίνηση. Μέσα από τους μηχανισμούς του life-style εντοπίζονται τα ενδιαφέροντα και οι ροπές που θα αναπτύξει το αγοραστικό κοινό, βρίσκονται οι επιρροές που θα υπάρξουν στην κοινωνική συνείδηση και παράγονται τα ανάλογα προϊόντα.

Το έθνικ όμως δεν ακολούθησε την σταθερή διαδικασία των υπόλοιπων προϊόντων. Τα τελευταία χρόνια -μία πενταετία- υπάρχει έξαρση σε δίσκους, ρούχα, αντικείμενα, βιβλία, άρθρα, ακόμα και οργανωμένα τουριστικά ταξίδια, όλα με εθνολογικό χαρακτήρα. Δεν είναι μία πρόσφατη ιστορία. Απλώς, η τελική ευθεία φάνηκε εδώ και πέντε χρόνια. Η αφετηρία βρίσκεται στην δεκαετία του '60 και τα μπουλούκια των χίπιδων που συνέρρεαν στους καταυλισμούς των Ινδιάνων, τσακίζοντας και τα τελευταία ψήγματα αξιοπρέπειας που τους είχε επιτραπεί να έχουν. Στη δεκαετία του '70 που η "ψαγμένη" νεολαία του δυτικού κόσμου παραιτήθηκε και μετανάστευσε στην Ασία και ευτυχώς για μας, δυστυχώς για τους Ασιάτες, αρκετοί είναι ακόμα κολλημένοι εκεί.

Το βασικό χαρακτηριστικό της δυτικής σκέψης είναι η πεποίθηση ότι το κάθε θεωρητικό σχήμα παράγει, εμπεριέχει την μία και μόνη αλήθεια. Η όλη οργάνωση της δυτικής φιλοσοφίας στο μεγαλύτερο μέρος της, λαμβάνει εξ' ορισμού σαν δεδομένη την αλήθεια των σχημάτων στα οποία πατάει και την αναλήθεια των

σχημάτων που αρνείται, σε αντιδιαστολή όμως πάντα με την δική της αυθαίρετη αλήθεια.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι με την ονομασία δυτική σκέψη περιγράφεται η εξέλιξη της φιλοσοφίας από τον Αυγουστίν (5ος αιώνας μ.χ.) και μετά. Για την ακρίβεια, εκείνη η εποχή που το κλασικό αρχαιοελληνικό πνεύμα αναμειχθηκε με τον ρομαντισμό της χριστιανικής θρησκείας που ήρθε από την Ανατολή και την ενέργεια, την φρεσκάδα και τον μυστικισμό των φύλων του Βορρά.

Η όλη διαδικασία σκέψης δημιούργησε στους λευκούς την πεποίθηση ότι σε οποιονδήποτε τομέα φέρουν την απόλυτη αλήθεια. Την κα-

θαρή αλήθεια. Τα φιλοσοφικά ρεύματα την περίοδο που οι Ευρωπαίοι ξεκινάνε για την ανακάλυψη νέων γαιών, είναι κυρίως ενταγμένα στους κόλπους της θρησκείας. Το αποτέλεσμα είναι οι στάσεις ζωής και ηθικής που παράγουν τα φιλοσοφικά σχήματα να παίρνουν φονταμενταλιστικό χαρακτήρα. Οι όποιες διαφωνίες καταδικάζονται σαν αιρετικές και ισοπεδώνονται.

Το αποτέλεσμα είναι τραγικό. Όταν οι Ευρωπαίοι συναντιούνται με τους νέους πολιτισμούς, αδυνατούν να δεχθούν την διαφορετικότητα τους σε ηθικό, πνευματικό και πρακτικό επίπεδο. Οι πιο τυχεροί εξαφανίστηκαν από προσώπου γης εκείνη την εποχή. Οι υπόλοιποι βιώνουν ακόμα τη βία και καταπίεση των λευκών, την απαγόρευση της ίδιας τους της κουλτούρας.

Η εθνοτική κουλτούρα είναι μία χιλιοεταστρεβλωμένη από τον αστικό πολιτισμό έννοια. Δεν έχει να κάνει με σημαίες και πατρίδες. Είναι απλά ο συνδυασμός δεσμών που συντηρεί την διαφορετικότητα των πολιτισμών. Μία διαφορετικότητα που ο καπιταλισμός δεν μπορεί και συνεχώς δεν θέλει να την δεχτεί. Οι λαοί που προσπάθησαν να διατηρήσουν την κουλτούρα τους βρέθηκαν πάντα μέσα στη λαίλαπα των πολέμων. Κάποιες φορές ανοιχτών με δυνάμεις κατοχής, άλλες φορές με χούντες και εχθρούς μαριονέτες. Το σκεπτικό του καπιταλισμού είναι ένα ενιαίο οικονομικά κράτος ελεγχόμενο από τις πολυεθνικές εταιρείες. Από αυτό απορρέει και ο πολιτισμικός ιμπεριαλισμός της Coca Cola, των Mc Donald's και όλων των άλλων εταιριών που είναι στην ουσία η αιχμή του δόρυ που ισοπεδώνει όποιους ζητούν να διαφέρουν.

Όμως μαζί με τα κοινωνικά κινήματα των τελευταίων δεκαετιών, ήρθε και η συνείδηση. Και η συνείδηση φέρνει γνώση. Και η γνώση φέρνει

τύψεις. Η δυτική κοινωνία βρέθηκε αντιμέτωπη με τις σφαγές που επέλυσαν οι πρόγονοί της. Ένα συνεχές πόλεμο εναντίων των "ξένων", που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι όλος ο κόσμος εκτός των λευκών. Πολιτισμοί που αφανίστηκαν, ή βρέθηκαν σκιάς της ίδιας τους της υπόστασης.

Έτσι ξεκινάει ένα γύρισμα προς αυτούς τους μακρινούς πολιτισμούς. Το ενδιαφέρον του κόσμου είναι ουσιαστικό και σίγουρα έχουμε περισσότερα να διδαχτούμε από ότι δεν γνωρίζουμε παρά από ότι κατέχουμε πλέον σε καθημερινό επίπεδο. Εδώ όμως ξεκινάει και η διαδικασία του καταναλωτικού προϊόντος, η ουσία του καπιταλισμού.

Ο διαφορετικός πολιτισμός αποκόπτεται από την κοσμοθεωρία του, και γίνεται μουσειακό είδος. Η κοινωνική οργάνωση των Ινδιάνων, η κοινοκτημοσύνη των ιθαγόνων του Αμαζονίου, ο ανιμισμός των αφρικανών νομάδων, οι αντιεξουσιαστικές κοινότητες του Ειρηνικού, πρέπει να ξεχαστούν. Μένει μόνο το αντικείμενο. Ρούχα, μουσική, χρηστικά και μη αντικείμενα, πλούσια φωτογραφικά αφιερώματα στους μακρινούς μας αδελφούς.

Ο κόσμος θέλει να μάθει. Και καταναλώνει πολιτισμό μέσα από τα παράγωγα. Αλλά οι παραγωγοί είναι απόντες. Βρίσκονται στο Σοβέτο, στις φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο, στη Μπίαφρα και την Αιθιοπία, στους ουρανοξύστες που χτίζονται στην Νέα Υόρκη, στο γκέτο του Μπρίξτον, στα εργοστάσια της Γερμανίας. Όπως παράγουν σιτηρά στις μονοκαλλιέργειες που έχουν στραγγίξει την Αφρικανική γη, κοκκίνη στη Βολιβία και αυτοκίνητα στη Γαλλία. Έτσι παράγουν πολιτισμό και τέχνη. Ένα ακόμα προϊόν για τον προηγμένο κόσμο....

Α.Κ.

ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ριστόλιστες γεμάτες χρώματα ή προσμονές, αλλά, αυτός ο πλούτος λέει ψέμματα γιατί είναι φτιαγμένος κύρια από αίμα, ιδρώτα και λεηλασίες. Ιδρώτα και αίμα των ανθρώπων του πολέμου, της θυσίας, της μισωτής εργασίας, της πείνας, της αρρώστειας (εκτός αν είσαι πλούσιος ή Παπανδρέου και αντέξεις πιο πολύ). Της λεηλασίας του πλανήτη, της μόλυνσης, του βιολογικού κόσμου, των γενετικών πειραμάτων, των αισθημάτων και του πάθους που ξεχνούνται αφήμένα σε μια γωνιά από την κούραση του σχολείου, της δουλειάς, της ανεργίας, της τηλεόρασης και σε άλλα μήκη και πλάτη της αναήττησης νερού ή ενός καμιονιού της ανθρωπιστικής βοήθειας (ενίοτε και λίγο "ειρηνικού" χρόνου).

Αυτή η γιορτή -όπως άλλωστε και η ίδια η πόλη- δεν ανήκει στους καταπιεσμένους και στους προλετάριους. Ανήκει στα αφεντικά και στην κυριαρχία, στους έμμοιτους υπηρέτες του κράτους και της εξουσίας, στους δουλικούς πολεοδόμους, έμπορους, κοινωνιολόγους, καθηγητάκους, παρουσιαστές, τραγουδιστές, ειδικούς κάθε διαμεσολάβησης, συναγωνιστές στα ψέμματα και τις δικαιολογίες.

Αυτή η γιορτή δεν είναι απλά ένα κατασκευασμένο για να πουλήσουν περισσότερα απ' τον πλούτο των ανθρώπων. Είναι ένα προπέτασμα κανού, μια έκθεση της μέχρι στιγμή νίκης τους, ένα θέατρο, μια αντιστροφή "χαράς" και "επικοινωνίας". Κοινωνικές σχέσεις διαμεσολαβημένες από εικόνες. Η μεγαλύτερη νίκη μιας κυρίαρχης τάξης είναι οι ιδέες

και οι αξίες της να γίνονται ιδέες και αξίες των καταπιεσμένων. Δεν είμαστε, λοιπόν, απλά καλεσμένοι σε αυτό το πανηγύρι. Είτε έχουμε πρόσβαση στον πλούτο της βιτρίνας, είτε είμαστε αποκλεισμένοι -ή μελλοντικά αποκλεισμένοι- από τον πλούτο της βιτρίνας και από τα χρώματα και τα φώτα της γιορτής, είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι της. Αναπόσπαστο έκθεμα -το πραγματικό έκθεμα-, μέρος του σκηνικού, του θεάτρου. Ένα εμπόρευμα ανάμεσα σε χιλιάδες εμπόρευμα, η πραγματική ουσία της γιορτής των αντιανθρώπων εχθρών μας που τους επιτρέπουμε ακόμα να σέρνουν τις ζωές μας και το μέλλον ολόκληρου του ανθρωπίνου είδους. Γιατί οι βιτρίνες και η "γιορτή" είναι ο αλλοτριωμένος εαυτός μας. Υπάρχουν κάποιες στιγμές που συλλαμβάνουμε το τι είναι ο κόσμος. Και υπάρχουν κάποιες άλλες στιγμές -οι πιο σημαντικές στιγμές- που το ανθρωπινό ξεχειλίζει στα πραγματικά χρώματα και φώτα, στην αληθινή γιορτή της αντίστασης, της εξέγερσης, του οράματος που βιώνεται.

Ο κοινωνικός πόλεμος, η ταξική πάλη, οι προσωπικές αντιστάσεις, ολόγυρά μας προσπαθούν να ορθοποδήσουν, να βρουν τις φόρμες -ή την έλλειψη φόρμας- που θα φέρουν πιο κοντά την καταστροφή. Και την γέννηση του καινούργιου.

Γι' αυτό η πόλη και η γιορτή μας αρέσει. Όχι γι' αυτό που είναι, μα γι' αυτό που μπορεί να γίνει. Γιατί όπου τελειώνουν οι βιτρίνες αρχίζουν οι άνθρωποι.

Τώρα τα κύματα μίαν ερυθρότητα έχουν λάμψη,

οι ώρες ανασαίνουν αδύναμα και αγνά...

Κι όπως μέσα σ' απόκοσμους βαρυσανασταναγμούς, βαδίζω, βαδίζω η πολιτεία αυτή θα κατακάτσει, ο Άδης από χίλιους θρόνους σηκωμένος, θε να της αποδώσει τις τιμές.

Ενγκαρτ Άλαν Πόε (Πολιτεία στην θάλασσα)

Α.Κ.

ΤΟ ΠΡΩΪ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ, μετά από απόφαση του Thing Tank και εισαγγελείας, εισέβαλλαν οι μπάτσες στις 3 καταλήψεις στέγης της Αθήνας. Ήταν από τις λίγες φορές που δεν ξυλοκόπησαν κανένα και επίσης δεν άσκησαν ποινική δίωξη στους καταληψίες που συνέλαβαν. Ενώ άλλες φορές τους φορτώνουν με κατηγορίες για το κάθε τι που τυχάνει να βρίσκουν (βλ. τοσκούρι, μαχαίρια κουζίνας, χαλασμένο CB, κλπ) τώρα τους άφησαν όλους ελεύθερους ύστερα από λίγες ώρες.

Η όλη κατάσταση είναι κάπως περίεργη, τους άφησαν ελεύθερους περίπου δύο ώρες μετά την απελευθέρωση του Κ. Καλαρέμα. Επομένως εύκολα συμπεραίνουμε ότι η εισβολή στα σπίτια έγινε βασικά ως επίδειξη ισχύος, αλλά πιθανόν και γιατί φοβούνταν ότι το βράδυ στην πορεία θα γίνονταν επεισόδια, αν δεν απελευθερώσαν ο Κώστας, και κάνοντας προληπτικές συλλήψεις θέλησαν να τα αποτρέψουν. Παράλληλα όμως έψαξαν και για τους γνωστούς 7 από το Πολυτεχνείο -μπαίνοντας και σε σπίτια κάποιων από αυτούς- που διαφεύγουν την σύλληψη, αλλά επίσης για μια ακόμη φορά, χαρτογράφησαν τον κόσμο που μένει εκεί. Ποιός μένει ακόμα, ποιός πιάστηκε στο Πολυτεχνείο, ποιός καινούργιος έχει έρθει, κλπ.

Οι ερωτήσεις στην Ασφάλεια, αφορούσαν -και καλά...- αυτοκίνητα που κήκιναν τις προηγούμενες μέρες. Το ένταλμα για να μπουνέ έγγραφε: έρευνα για ναρκωτικές ουσίες, όπλα και εκρηκτικά. Όλα αυτά είναι λίγο άσχετα μεταξύ τους.

Το ότι δεν ήθελαν να ασκήσουν δίωξη φαίνεται από το γεγονός ότι επέστρεψαν στους καταληψίες, μαχαίρι και άλλα αντικείμενα που σύμφωνα με προηγούμενες εισβολές, αποτελούν αντικείμενα για δίωξεις.

Μια οφειλόμενη απάντηση...

Το κείμενο που ακολουθεί στάληκε στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ως απάντηση σε επιστολή της ΚΝΕ. Παραθέτουμε ολόκληρο, μια και η εν λόγω εφημερίδα επέλεξε να δημοσιεύσει μόνο κάποια μικρά αποσπάσματα.

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΧΥΔΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΝΕ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ

Δεν είμαι εγώ σπορά της τύχης ο πλαστοργός του ρεπορτάζ εγώ είμαι τέκνο της απάτης πρώτο παιδί της Χαλμάς.

ΣΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ είναι σαφές ότι δε μάς χωρίζει τίποτα από τους κομμουνιστές και τους αγωνιστές που πάλεψαν κάτω από τη σημαία του ΚΚΕ. Από τους απλούς ανθρώπους που έδωσαν και τη ζωή τους για τα ιδανικά του σοσιαλισμού και της αταξικής κοινωνίας.

Δεν ξεχνάμε όμως πως σε ένα εξουσιαστικό κόμμα άλλο πράγμα η βάση κι άλλο η κορυφή της πυραμίδας. Δεν ξεχνάμε πως το ΚΚΕ είναι ο -τρόπος του λέγειν, βέβαια- απόγονος των μπολσεβίκων δολοφόνων της Κροστάνδης και του μαχνοβίτικου κινήματος. Δεν ξεχνάμε ότι το πρώτο πράγμα που έκαναν οι σταλινικοί όπου γης, ήταν να εξοντώσουν τους αναρχικούς. Δεν ξεχνάμε πως για δύο δεκαετίες η ΚΝΕ χρησιμοποιήθηκε σαν όργανο καταστολής των διωκόμενων. Δεν ξεχνάμε την επίθεση στο Χημείο του '81. Δεν ξεχνάμε τη συμμαχία με το Μητσστάκ.

ΣΕ ΣΧΕΣΗ με τα γεγονότα της 15 Νοέμβρη '95 αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη και δηλώνουμε:

ΝΑΙ! Επιτεθήκαμε εμείς πρώτοι στα κορδόνια των Κνιτών αφού βέβαια πρώτα τους προειδοποιήσαμε και τους δώσαμε διορία να ξεκουμπιστούν από το Πολυτεχνείο. Οι αγνώστες της εφημερίδας σας ως έχουν όμως υπόψη τους το εξής περιστατικό:

α) Η "περιφρούρηση των φοιτητών" ήταν άτομα της ΕΦΕΕ, της ΚΝΕ, της ΕΣΑΚ και άλλων οργανώσεων του ΚΚΕ. Πολλοί ήταν σε ηλικία πάνω από τα 35 και όλοι μαζί ήταν σε όγκο τουλάχιστον τροπιάσι από τους αναρχικούς. Ήταν παραταγμένοι σε τετράγωνα και οπλισμένοι με καθρόνια. Ελάχιστοι από αυτούς είχαν οποιαδήποτε σχέση με τους φοιτητές του Πολυτεχνείου.

β) Οι φοιτητές του Πολυτεχνείου και των επιτροπών κατάληψης, τους ζήτησαν πολλές φορές να αποχωρήσουν -αυτοί και όχι εμείς- εισπράττοντας την απάντηση: "Μη φοβάστε εμείς είμαστε εδώ για να σας προστατεύσουμε από τους αναρχικούς!!!". Αυτό μάς το δήλωσαν οι ίδιοι οι φοιτητές του Πολυτεχνείου.

γ) Η συγκέντρωση των αναρχικών στο Πολυτεχνείο έγινε υπήρχε στην αίθουσα Γκίνη προγραμματισμένη συζήτηση για την κρατική καταστολή. Οι αναρχικοί ήταν άοπλοι και εξοπλιστηκαν κατά τη διάρκεια της συζήτησης μπροστά στο φόβο επίθεσης των Κνιτών. Καμία ομάδα Βλασσόπουλου δεν κάλεσε συγκέντρωση.

ΣΕ ΣΧΕΣΗ με τη χυδαία επίθεση στο σύντροφο Βλασσόπουλο δηλώνουμε ότι ανεξάρτητα από τις όποιες ιδεολογικές διαφωνίες, τον

θεωρούμε τίμιο και ασυμβίβαστο αγωνιστή και θα του συμπαρυσταθούμε ενάντια σε οποιαδήποτε επίθεση του κράτους και των σταλινικών καθαρχιών.

Για μας η ηγεσία του ΚΚΕ και της ΚΝΕ είναι ένας γραφειοκρατικός μηχανισμός έμμοις υπαλλήλων που σκοπό είχε να αντικαταστήσει την άρχουσα τάξη σε περίπτωση σοβιετικής εισβολής. Μετά την κατάρρευση του μαρξισμού και των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης σκοπός της κομματικής γραφειοκρατίας είναι απλώς να συνεχίσει να υπάρχει,

σιτιζόμενη από τις εισφορές των μελών και των φίλων του ΚΚΕ, αλλά και από τα κέρδη των επιχειρήσεων -!!!- που ιδιοκτήτης τους είναι το κόμμα.

Είναι σαφές πως δεν έχουμε να κάνουμε με ένα επαναστατικό ή ε-στω ρεφορμιστικό κόμμα, αλλά με ένα μηχανισμό χειραγώγησης και αναπαγωγής του ίδιου του του εαυτού. Από την άποψη αυτή η ηγεσία του ΚΚΕ διαφέρει από τον υπόλοιπο εξουσιαστικό μηχανισμό μόνο στο γεγονός ότι ψωνίζει οπαδούς από τα "αριστερά".

Η μόνη του λειτουργία στι σημερι-

νές συνθήκες είναι να σταματά όσους, απογοητευμένοι από την αστική πολιτική στρέφονται σε επαναστατική κατεύθυνση. Από την άποψη αυτή, "αντικειμενικά" το ΚΚΕ αποτελεί το τελευταίο ανάχωμα της μπουρζουαζίας.

Είναι φανερό πως δεν είμαστε διατεθειμένοι να ανεχτούμε την επανεμφάνιση των ΚΝΑΤ και σε περίπτωση υποτροπής θα απαντήσουμε με ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ.

ΚΑΤΩ Η ΚΝΕ, Η ΝΕΑ ΕΚΟΦ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα υπήρξε έντονη κινητικότητα στην πόλη έχοντας ως αφορμή την απεργία πείνας των 5 συντρόφων και τις συλλήψεις των καταληψιών. Μια άμεση αντίδραση υπήρξε στις 21 Νοέμβρη με συγκέντρωση στο κέντρο της πόλης από την "Πρωτοβουλία για την Αυτοοργάνωση και την Κοινωνική Αλληλεγγύη", κατά τη διάρκεια της οποίας φωνάχτηκαν συνθήματα και μοιράστηκαν εκατοντάδες προκηρύξεις. Παρόμοια συγκέντρωση έγινε και την Πέμπτη 30 Νοέμβρη. Ωστόσο η απόρριψη της αίτησης αποφυλάκισης του Κώστα και η συνέχιση της δίκης - παρωδίας των 126 επέβαλε να γίνουν πολύ περισσότερα πράγματα... Έτσι διοργανώθηκε τριήμερο εκδηλώσεων προκειμένου να ενημερωθεί περισσότερος κόσμος και να υψωθεί μία φωνή αλληλεγγύης. Τοιχοκολλήθηκαν εκατοντάδες αφίσες σ' όλο το Ηράκλειο και την Παρασκευή 15 Δεκέμβρη έγινε συναυλία στο χώρο του Πανεπιστημίου με κεντρικό στόχο την συγκέντρωση χρημάτων για την οικονομική ενίσχυση των κατηγορούμενων συντρόφων, αλλά και

την πληροφόρηση του κόσμου για την κρίσιμη κατάσταση του Κώστα.

Την επομένη 16 Δεκέμβρη στον ίδιο χώρο παίχτηκαν δύο θεατρικά μονόπρακτα, "Η μαμά φρικιά", και "Τα λευκά κελιά" (μονόλογος της Ουλρικε Μάινχοφ). Έπειτα ακολούθησε συζήτηση των παρευρισκόμενων με θέμα την κρατική καταστολή και τις τελευταίες εξελίξεις. Την Δευτέρα 18 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο κέντρο του Ηρακλείου, όπου φωνάζονταν συνεχώς συνθήματα για την απελευθέρωση του Κ. Καραρέμα και του Χρ. Μαρίνου. Το βράδυ της ίδιας μέρας μεγάλη ομάδα συντρόφων προχώρησε στην κατάληψη του ραδιοφωνι-

κού σταθμού των Τ.Ε.Ι. (studio fm 1). Επί 4 περίπου ώρες μεταδίδονταν τα γράμματα του Κώστα, του Χριστόφορου, του Καρανίκα, των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου και προκηρύξεις που είχαν κυκλοφορήσει κατά καιρούς.

Να τονισθεί βεβαίως ότι τίποτα και κανείς δεν πειράχτηκε στο σταθμό.

Οι σύντροφοι αποχωρώντας προέτρεψαν τους -αναπάντεχα- πολλούς που τηλεφωνικά επικροτούσαν, να μὴν σταθούν μόνο σ' αυτό, αλλά να βγούν, πού αλλού... **ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.**

X.A.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Κυκλοφόρησαν...

Ο Ελεύθερος Τύπος και η Διεθνής Βιβλιοθήκη κυκλοφόρησαν καινούργια βιβλία εν όψει της νέας χρονιάς. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Διεθνής Βιβλιοθήκη επανεδραστηριοποιείται μετά από 4 χρόνια σιωπής. Από τη μεριά μας ευχόμαστε καλή επιτυχία στην προσπάθειά τους, όπως και σε όλους τους συντρόφους που αναπτύσσουν εκδοτικές δραστηριότητες (το «ΑΛΦΑ» αντιλαμβάνεται καλά το δύσκολο του εγχειρήματος...).

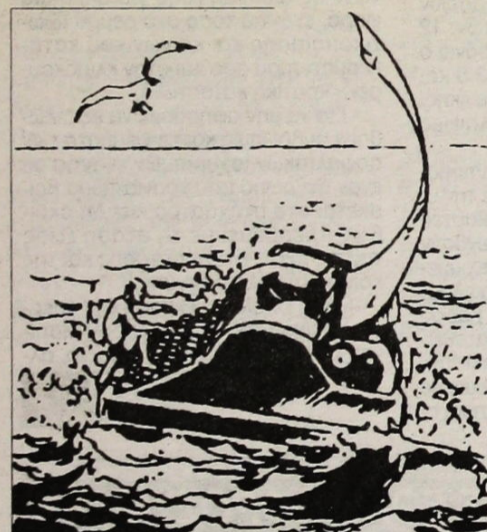
★ Χενρυ Ντέιβιντ Θωρώ, **ΟΥΛΑΝΤΕΝ**: Το έργο αποτελεί μία πρώτη έκφραση της βαθιάς οικολογικής συνειδητότητας του ατόμου, μία απάντηση στην εμπορευματοποίησης οικολογία των καιρών μας που επικαλείται μίαν πλασματική αντιπαλότητα ανάμεσα στον άνθρωπο και τον φυσικό κόσμο με στόχο την αγοραία προώθηση των προϊόντων της αντιμόλυνσης, ή την άγρια ηθικά εξουθενωμένων ψηφοφόρων. Το βιβλίο είναι τέλος ένας ύμνος στην αντιαυταρχική εκπαίδευση, μία έκφραση βαθιάς γνώσης της φιλοσοφίας της ζωής. "Έχουμε σήμερα καθηγητές της φιλοσοφίας και δεν έχουμε φιλοσόφους". Κι όμως, είναι θαυμάσιο πράγμα να διδάσκει κανείς γιατί κάποτε ήταν θαυμάσιο να ζεις... Το να είσαι φιλόσοφος θα πει να λύνεις ορισμένα προβλήματα της ζωής, όχι μόνο θεωρητικά, παρά και στην πράξη". (Ουώλντεν, σ. 20).

★ Μαχ Νεττλάου, **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ**: Στις 320 σελίδες του ο Νεττλάου παρακολουθεί τις εκδηλώσεις των αντιεξουσιαστικών και των εν γένει ελευθεριακών ιδεών, τάσεων και κινήσεων από την μυθολογία μέχρι την άνοδο του Γ' Ραϊχ. Οδηγούμενος από την Αρχαία Ελλάδα, αναφέρεται στους θρησκευτικούς μεταρρυθμιστές του Μεσαίωνα, τον Γκοντφρίντ και τον Φουριέ για να καταλήξει στον Αμερικάνικο Ατομισμό, τον Προυντόν, το Στίρνερ, τον Μπακούιν, και τον Κροπότκιν. Το βιβλίο διαπραγματεύεται τόσο το έργο των αναρχικών στοχαστών, όσο και τα διάφορα αντιεξουσιαστικά κινήματα σε χώρες όπως Ιταλία, Ισπανία, Ρωσία, Γερμανία, ΗΠΑ, Λ. Αμερική κ.α.

★ Μαργαρίτη Μπούκτιν, **Η ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1936: ΕΝΑΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ**: Η ισπανική επανάσταση ήταν η τελευταία κλασική εργατική και αγροτική επανάσταση στην Ευρώπη, καρπός της οποίας υπήρξε το μεγαλύτερο κοινωνικό πείραμα όλων των εποχών: η αυτοδιεύθυνση και η λειτουργία των εργοστασίων και των αγρών συλλογικά από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Ο Μπούκτιν επιχειρεί να αναλύσει όχι μόνο την δυναμική της επανάστασης, αλλά και να καταγράψει τις αιτίες της ήττας της.

★ Ραούλ Βάνεγκεμ, **ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ**: Στο βιβλίο εκφράζεται η θέση ότι ο κόσμος περιμένει μια επανάσταση, ότι προημνείται μια μετάλλαξη. Και ότι πάνω στα ερείπια της εργασίας, του χρήματος, της εξουσίας εμφανίζονται καινούργιες αξίες που αναγγέλλουν τον εξανθρωπισμό της φύσης γενικότερα και της ανθρώπινης φύσης ειδικότερα. Το "Μήνυμα στους ζωντανούς" επιχειρεί να χαράξει τα όρια όπου θα αντιπαρεταθούν στο εξής ένας θνητογενής πολιτισμός και ένας καινούργιος που γεννιέται.

★ Τέλος από τον Ελεύθερο Τύπο επανακυκλοφόρησαν "Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ" του Όσκαρ Ουάλντ, η "ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" του Προυντόν και το "DADA: ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ" του Willy Verkauf.

Η επιστολή που ακολουθεί αποτελεί κείμενο παρέμβασης - καταγγελίας που κυκλοφόρησε σε προκήρυξη στην πόλη της Έδεσσας:

ΟΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΜΕ αυτό το γράμμα στην εφημερίδα μας είναι η κατάληψη του Τ.Ε.Λ. Έδεσσας.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 35

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Την Τρίτη 5 Δεκέμβρη ξεκινάει από την πλειοψηφία των μαθητών κατάληψη στο Λύκειο μας. Από την πρώτη στιγμή η εξουσία με όλη την κλίκα της (Νομάρχης, λυκειάρχης, καθηγητές, μπάτσοι) προσπάθησαν με κάθε τρόπο να σταματήσουν την κατάληψη. Αμέσως ο νομάρχης καλεί 3 μέλη του 15μελούς και προσπάθησε με απειλές να τους φοβερήσει. Όταν είδε ότι οι προσπάθειες που κάνει δεν πιάνουν τόπο, καλεί τον πατέρα του προέδρου και τον απειλεί, με αποτέλεσμα ο πρόεδρος του 15μελούς να παραιτηθεί, παράλληλα οι μπάτσοι συνεχίζουν το έργο του κ. Τάνου προσπαθώντας να μας τρομοκρατήσουν.

Ο πρόεδρος του 15μελούς παραιτήθηκε, αλλά εμείς οι μαθητές συνεχίσαμε δυναμικά και χωρίς φόβο. Αφού η κλίκα των εξουσιαστών δεν μπόρεσε με αυτόν τον τρόπο να μας λυγίσει και ενώ οι μέρες περνούσαν απειλητικά γι' αυτούς (πολλά σχολεία στον Νομό Πέλλας ετοίμαζαν κατάληψεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης) προέβλεπαν σε άλλα πιο βρώμικα μέσα.

Ο φασίστας λυκειάρχης Παπαστεφάνου με όλη την κλίκα του τρομοκρατούσε τους μαθητές λέγοντας ότι κινδυνεύουν να χάσουν τη χρονιά από απουσίες, δίνοντας μας ένα έγγραφο από τον νομάρχη, το οποίο έλεγε ότι θα μπόυνε απουσίες κατά την διάρκεια της κατάληψης (το έγγραφο αποδείχτηκε παλιό, αφού αναφερόταν σε κινητοποιήσεις μαθητών του 1985!). Ακόμα έστειλε στους γονείς μας ένα σημείωμα το οποίο τους προέτρεπε να κάνουν αυτοί υπεύθυνη δήλωση και τους περιέλουσε με ένα σωρό παραμύθια. Δυστυχώς οι περισσότεροι γονείς έχασαν το παραμύθι και έτσι το βρώμικο σχέδιο του λυκειάρχης έπιασε. Έτσι ο λυκειάρχης μαζέψε υπεύθυνες δη-

λώσεις πάνω από το 50% των μαθητών, έτσι ώστε να έχει κάθε δικαίωμα για να σταματήσει η κατάληψη.

Η τρομοκρατία της εξουσίας των καθηγητών έδρασε ακόμη μια φορά. Έτσι η κατάληψη προς το παρόν σταμάτησε, μπορεί να χάσαμε την μάχη, αλλά όχι τον πόλεμο. Το μίσος και η οργή φουντώνει μέσα μας ενάντια σε αυτούς που θέλουν να ελέγχουν το μέλλον μας. Τα όνειρα μας θα γίνουν οι χειρότεροι εφιάλτες τους. Καλούμε όλους τους μαθητές που νιώθουν την καταστολή μέσα τους να αντιδράσουν ενάντια στους θεσμούς με νέες κατάληψεις, πορείες.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ,
ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ...

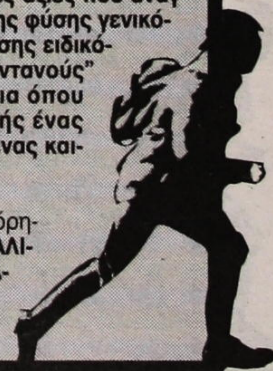
ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ...

ΟΤΑΝ ΔΙΚΑΣΤΕΣ μοιράζουν την "δικαιοσύνη" τους, όταν "πολιτικοί" μιλούν για ριζοσπαστικές αλλαγές όπου να πάρουν την μέλλουσα θέση τους, όταν δημοσιογράφοι γεμίζουν τις "ελεύθερες" φυλλάδες τους γράφοντας πως ο πρωθυπουργός "μας" έφαγε σούπα για δεύτερη φορά και άκουσε μουσική (μπράβο του!), όταν η Τ.Β. μεταδίδει σε απευθείας μετάδοση σκληρές άπορων παιδιών (καλά έ, κάνετε τον κόσμο να κλάψει!), όταν εξακολουθούν να γίνονται "τυχαία" πυρηνικά ατυχήματα... τότε υπάρχουν αρκετοί που σκέφτονται (προκαλώντας απορία και οργή), λένε την αλήθεια, αντιστέκονται, αρνούνται... Και αυτό πρέπει να το βάλουν καλά στο μυαλό τους! Όσο θα υπάρχει ο άνθρωπος και όσο θα γίνονται αδικίες, "τυχαία" πυρηνικά ατυχήματα κλπ. θα υπάρχουν κάποιοι που θα αντιστέκονται.

Η ΓΗ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΑΛΛΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΓΗ!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Γ.Β., Γ.Μ.
ΛΑΚΩΝΙΑ

νια, δεν είχαν τα χαρακτηριστικά μιας αποκλειστικά προσωπικής καταδίωξης και μόνο, αφού στο σύνολό τους είχαν στην πρώτη γραμμή μια ευρύτερη κοινωνική και πολιτική στόχευση. Αναμφίβολα όμως σταδιακά δημιουργήθηκε αυτό το χαρακτηριστικό, ένα είδος μονομανίας, με την εκδικητική μανία των επιτελών της κρατικής καταστολής εναντίον του να φουντώνει. Καλογρέζα, Ουγγαρία, "κλεφτρόνι του Εξαρχείου", υπόθεση Καμπούρη: ο κατάλογος από τις κατ'επανάληψη αποτυχημένες εντέλει διώξεις ή απόπειρες διώξεων σε βάρος του είναι συντριπτικός και η αξιοπιστία των μηχανισμών καταστολής και των πρωτεργατών της ανεπανόρθωτα προσβεβλημένη.

«Αυτή τη φορά ξεμπερδέψαμε οριστικά με το Μαρίνο»

Η, κατά τα φαινόμενα, αστυνομική διαλεύκανση μιας υπόθεσης ληστείας στο νοσοκομείο της Νίκαιας, κατά τη διάρκεια της οποίας δολοφονήθηκε ο ταμίας που μετέφερε τα χρήματα, και η απλή γνωριμία του Χρ. Μαρίνου με έναν από τους εμπλεκόμενους σε αυτήν, θα αποτελέσουν την απαρχή εφαρμογής ενός εφιαλτικού σχεδίου εγκληματοποίησης και κατασκευαστικής του αναρχικού Χρ. Μαρίνου, που όμοιο του δεν έχει να επιδείξει η μεταπολεμική τουλάχιστον ιστορία αυτής της χώρας.

Έχοντας αποτύχει στο παρελθόν, καθώς σε κάθε περίπτωση ένα πλατύ κοινωνικό κίνημα αλληλεγγύης που αναπτυσσόταν, ανταλλάσσονταν και ακύρωνε τελικά το κατάφωρο πολιτικό κίνητρο και περιεχόμενο της διώξης, τούτη τη φορά οι ίδιες επιδιώξεις επιχειρείται να καρποφορήσουν σε χώρους, νοοτροπίες και άτομα παντελώς άσχετα με το πρόσωπο κύρια και τους πολιτικούς χώρους δευτερευόντως στους οποίους στοχεύει αυτή η πρωτοφανής πλεκτάνη. Η αποπολιτικοποίηση της υπόστασης του αναρχικού Χρ. Μαρίνου, ενός ανθρώπου που έχει ταυτίσει τη ζωή του με τις ιδέες και τις αξίες της επαναστατικής αναρχικής πάλης, είναι η μέθοδος που επιλέγεται για να διευκολύνει την επιδιωκόμενη εξόντωσή του.

Σε ένα παραληρηματικό χορό "συναλλαγής" και "ανταλλαγμάτων" εκβιάζεται και στήνεται ο κοινωνικός του διασυρμός και η ολοκληρωτική του απομόνωση: "Στις 29 Ιούνη, με συνέλαβαν τα εφημερεύοντα στο σπίτι της Ανθούλας όπως κι αυτήν, και μας οδήγησαν στη Γενική Ασφάλεια. Εκεί κατάλαβα, μετά από πιέσεις που δέχτηκα από τους αστυνομικούς, ότι η ασφάλεια ήθελε την ολοκληρωτική εξόντωση του Χρ. Μαρίνου, διότι όπως μου εξομολογήθηκαν καλύτεροι αστυνομικοί, αν μπορούσαν θα του φύτευαν μια σφαίρα στο κεφάλι, γιατί είναι ένα τέρας όπως τον αποκάλεσαν. Ο Τσιριμιάγκος μου αποκάλυψε ότι είχε κάνει διάθεση συμφωνία με τον κ. Ηλιόπουλο και τον κ. Μάλλιο και με κάποιους άλλους ανώτερους αξιωματικούς, με σκοπό αφ'ενός μεν να διασώσει τα χρήματα της ληστείας, αφ'ετέρου να μην κατηγορηθεί η γυναίκα του που ήταν εγκυμονούσα κι από μια τρίτη πλευρά η συμφωνία προέβλεπε να μην θυγούμε κι εμείς οικονομικά και σαν στοιχείο γ'αυτό σας λέω ότι ενώ το αυτοκίνητο του Μπαλτά τελούσε υπό κατάσχεση σαν προϊόν ληστείας, μετά από συνεννόηση του Τσιριμιάγκου αποδόθηκαν στον αδελφό του καθώς και όλα τα κινητά πράγματά του, ακόμα και το κινητό τηλέφωνό του. Εν όψει όλων αυτών και της παθολογικής αγάπης και αδυναμίας μου προς την Ανθούλα και μπροστά στο κίνδυνο να φυλακιστεί μαζί μου αναγκάστηκα να προσχωρήσω κι εγώ στη συμφωνία Τσιριμιάγκου και Ασφάλειας και να κατονόμασω ως συμμετόχο της ληστείας και τον Χρ. Μαρίνο" (Μιχ. Αδαμαντίδης - συμπληρωματική απολογία, 25 Ιουλίου '95).

"Το απόγευμα ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Τσιριμιάγκος μαζί με δύο αστυνομικούς και μας άφησαν μόνοι μας. Οι αστυνομικοί ήταν ο κ.

Ηλιόπουλος και ο άλλος, όπως έμαθα μετά, ήταν ο κ. Μάλλιος. Όταν είδα τον Τσιριμιάγκο ένιωσα μια ανακούφιση. Για τους λόγους που σας έχω πει, για το Τσιριμιάγκο έτρεφα μια μεγάλη εκτίμηση, τον έβλεπα σαν πατέρα κι αδελφό μου, γιατί στη φυλακή μου είχε φερθεί πολύ καλά κι εγώ του ήμουνα πιστός μέχρι θανάτου και του έδειχνα τυφλή υποταγή. Μου είπε λοιπόν ο Τσιριμιάγκος αν έκανα ότι μου έλεγε η Ασφάλεια, με την οποία είχε συμφωνήσει προηγουμένως, εγώ θα έφευγα από τον ανακριτή με εγγύηση και η γυναίκα του δε θα έμπαινε φυλακή... Στη συνέχεια μπήκαν αξιωματικοί στο χώρο που με είχαν, τέσσερεις συνολικά, μεταξύ των οποίων ήταν ο κ. Μάλλιος και ο κ. Ηλιόπουλος. Ο κ. Ηλιόπουλος μου είπε να αναφέρω ότι στην ληστεία συμμετείχε ο Μαρίνος και μάλιστα ως εγγεφάλος. Εγώ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα τίποτα για το Μαρίνο. Στη συνέχεια μου έδειξαν από το μυστικό δωμάτιο το Μαρίνο και μάλιστα ο κ. Ηλιόπουλος μου είπε "αυτός είναι"... Την επόμενη μέρα υπέγραψα ξανά άλλο ένα χαρτί που μου επιβεβαίωναν αυτά που μου είχαν υποδείξει προηγουμένως. Στα κρατητήρια έρχονταν κατά διαστήματα ο κ. Ηλιόπουλος και ο κ. Μάλλιος και μου έλεγαν να μην αλλάξω την κατάθεσή μου στον ανακριτή διότι θα βρισκόμουν μπλεγμένοι και ότι είχαν δύναμη παντού" (Δημ. Μπαλτάς (συμπληρωματική κατάθεση, 25 Ιουλίου '95).

Κάποιοι χειρισμοί, λίγες ώρες πριν ο Μαρίνος παρουσιαστεί σαν συμμετόχος στη ληστεία της Νίκαιας, και μάλιστα ως το πρόσωπο που δολοφόνησε τον ταμιά, είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικά των αιτίων, των επιδιώξεων καθώς και των μέσων που χρησιμοποιήσαν αυτοί που θέλησαν και θέλουν να τον "τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί".

"Πόσες και πόσες φορές μου ανέγνωσαν τις καταθέσεις των "εξ αποκαλύψεως" "συγκατηγορούμένων" μου με αντάλλαγμα να τις σχίσουν μπροστά μου αν δεχόμουν να μιλήσω για φανταστικές ιστορίες που αυτοί νόμιζαν πως γνωρίζω. Πόσες ήταν οι φορές μέχρι τώρα που στο ίδιο πάντα σκηνικό των ανακρίσεων μου μιλούσαν για λεφτά σε συνάλλαγμα, για φυγή στο εξωτερικό, για μεταβίβαση ακινήτων με επίσημες συμβολαιογραφικές πράξεις στο όνομα αυτής της ξετοπιωτής δημόσιας τάξης τους."

Χρ. Μαρίνος, αρχές Ιουλίου

Δεν χρειάζονται ιδιαίτερες πνευματικές αρετές για να γίνει κατανοητό τι ζητούσαν από το Μαρίνο.

Η θριαμβολογία της αστυνομίας ήταν ακατάσχετη. Κανένας, προς στιγμήν, δεν ενδιαφέρεται, κανείς δεν δίνει ελάχιστη σημασία στο γεγονός πως ο Χρ. Μαρίνος από την πρώτη στιγμή, στην πρώτη κατάθεση που δίνει στις 30/6, λέει πως τη μέρα της ληστείας εργαζόταν ως ελαιοχρωματιστής μαζί με δύο άλλα άτομα τα οποία επικαλείται, καθώς και τον ιδιοκτήτη του διαμερισμάτος. Το αμέσως επόμενο διάστημα πέντε άτομα καταθέτουν πως ο Μαρίνος την ημέρα και την ώρα της ληστείας εργαζόταν ως ελαιοχρωματιστής στο Περιστέρι.

Πολύ σύντομα, αυτό που γρήγορα και πρόχειρα κατασκευάστηκε το πρωινό της 29ης Ιουνίου στα γραφεία της ασφάλειας άρχισε να καταρρέει. Πέρα από τους πέντε μάρτυρες, δύο από αυτούς που ενέπλεξαν με τις καταθέσεις τους τον Μαρίνο, αναίρησαν το περιεχόμενο των καταθέσεών τους, ανατρέποντας εντυπωσιακά τους ασφαλιστικούς ισχυρισμούς.

Επιστρατεύεται το επιχειρήμα περί "αδιόρατου φόβου" των "συγκατηγορούμένων" που εξαπίσας του οποιου αυτοί δθην αναίρησαν, όταν τις ίδιες μέρες τα σημάδια στο πρόσωπο ενός ακόμα ατόμου που συλλαμβάνεται γι'αυτή την υπόθεση, του Γ. Παυλόπουλου, αποκαλύπτουν ποιοι είναι πραγματικά οι μονοπωλητές της εκμετάλλευσης του ανθρώπινου φόβου καθώς και ποιοι είναι οι "ευγενείς" τρόποι με τους οποίους παίρνονται οι καταθέσεις στην ασφάλεια. Η ενοχοποιητική κατάθεση για το Μαρίνο τελικά δεν αποσπασθηκε και η δημόσια καταγγελία του Γ. Παυλόπουλου πως βασανίστηκε γι'αυτό το λόγο δίνει ακόμα ένα σοβαρό χτύπημα στους επαίσχυντους σχεδιαστές της σκευωρίας.

Η εμμονή στην αρχική του κατάθεση του Σ. Τσιριμιάγκου, του πρωτεργάτη της συναλλαγής που είχε σαν αποτέλεσμα και τη διώξη του Μαρίνου, δίνει την πρόφαση στον ανακριτή να εμμένει κι αυτός με τη σειρά του στην κατεύθυνση της εμπλοκής του Μαρίνου, προσπαθώντας να στήσει ένα "αξιόπιστο κατηγορητήριο". Ο κατηγορούμενος αυτός που ευθύνεται αμέσως μετά τη σύλληψή του αποδέχτηκε τη συναλλαγή με τους αστυνομικούς ανακριτές του, επιβιβάζοντας

την και στους υπόλοιπους τότε συγκατηγορούμενους του σε μια προσπάθεια να ελαφρύνει τη θέση του μέσω της εκδούλευσης αυτής, σήμερα, ακόμα και να ήθελε να αποκαταστήσει την αλήθεια δεν θα του ήταν δυνατό, γιατί, πρώτον, η τόσο γνωστή εκδικητική μανία των δικωτικών μηχανισμών θα στραφεί εναντίον του με όλους τους δυνατούς τρόπους, μια και αυτός αποδέχτηκε πρώτος να εμπλέξει το Μαρίνο καταθέτοντας εναντίον του και δεύτερον, γιατί μια αναίρεση της αρχικής του κατάθεσης σε ότι αφορά το Μαρίνο θα συμπαρέσυρε ή έστω θα δημιουργούσε πρόβλημα αξιοπιστίας του σχετικά με καταθέσεις του που αφορούν άλλα πρόσωπα και άλλες υποθέσεις.

Η διάσταση που αποκτά η διώξη σήμερα

Από παλιότερες διώξεις έχει γίνει σαφές πως μια εφαρμοσμένη κατασταλτική ενέργεια παράλληλα με το βασικό λόγο για τον οποίο πραγματοποιείται, μπορεί εξαρχής ή και στη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί για διάφορες άλλες σκοπιμότητες και με πολλούς ακόμα τρόπους.

Ζούμε σε μια εποχή που ο νεοφιλελευθερισμός καθορίζει πλέον τους κανόνες του παιχνιδιού και μοιράζει τα χαρτιά της καταστολής ενάντια σε όσους εκτρέπουν την ανάγκη τους σε οργή, ενάντια σε όσους δεν αποδέχονται ένα άθλιο παρόν κι ένα δυσοίον μέλλον, ενάντια όχι μόνο σε αυτούς που βλέπουν τη προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης αλλά και σε αυτούς που αρνούνται την κοινωνία μιας ευμερούσας αισχράς μειοψηφίας και μιας εξαθλιωμένης τερρατίας πλειοψηφίας απλά και μόνο γιατί ανήκουν στη δεύτερη.

Από τους συνταξιούχους και τους ναυτεργάτες στους αγρότες και από εκεί μέχρι τον Κορυδαλλό και το Πολυτεχνείο, οι αποκλεισμένοι αυτού του κόσμου έρχονται αντιμέτωποι με το σύνολο των μηχανισμών και θεσμών που διαθέτει το κατασταλτικό οπλοστάσιο του κράτους (μπάτσοι, δικαστές, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ΜΜΕ).

Μιλώντας τώρα πιο συγκεκριμένα, μέσα σε ένα περιβάλλον που χαρακτηρίζεται αφενός από την οικονομική δυσπραγία και αφετέρου από την πλήρη αναξιοπιστία του πολιτικού συστήματος των κομμάτων, το τελευταίο διάστημα η αδιαμφισβήτητη προέλαση της δικαστικής εξουσίας στην εμπροσθοφυλακή της κρατικής καταστολής, την αναδεικνύει σε προνομιακό -όχι μοναδικό- εργαλείο επίλυσης της γενικευμένης καθεστωτικής κρίσης και μας υποχρεώνει σε μια κατά μέτωπο σύγκρουση μαζί της.

Ολόκληρη η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται πραγματικά από μια προσπάθεια του δικαστικού λόμπι, που δίχως να ξεφεύγει φυσικά από τις λειτουργικές κατευθύνσεις και τους ευρύτερους προσανατολισμούς της πολιτικής εξουσίας,

επαναδιαπραγματεύεται με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και προτάσεις το ρόλο του μέσα στις σύγχρονες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, διεκδικώντας και τη δική του κοινωνική και πολιτική αναβάθμιση στο εσωτερικό του κρατικού μηχανισμού.

Οι δικαστές κάνουν πράγματι έντονη την παρουσία τους: η πάντοτε υπαρκτή ιδεολογία της επιβολής του νόμου και η ηθική "του νόμου και της τάξης" τείνουν στο απόλυτο, γενικεύοντας τον τρόπο, και οι χώροι της κοινωνικής αντίστασης νιώθουν από πρώτο χέρι τη δικαστική λογική διευθέτησης της κοινωνικοπολιτικής αστάθειας και κρίσης.

Ιστορικά βέβαια, η κυρίαρχη ψευτοπροοδευτική δημοκρατική κρατική σε αντίστοιχα φαινόμενα έντασης της κρατικής καταστολής θέλει σταθερά να την ερμηνεύει και να την ανάγει στους μηχανισμούς εξάσθησης των δικαστών, κύρια αυτών που βρίσκονται ψηλά στην ιεραρχία, από την πολιτική εξουσία. Αφήνοντας έξω από την παρούσα κριτική μας τη δημαγωγική πλειοψηφία αυτών που υπεραμύνονται τέτοιων θέσεων, θα πρέπει να τονιστεί πως το ερμηνευτικό σχήμα μιας αυστηρά κομματικής καθυστάσεως είναι κατάφωρο μονομερές, αφαιρετικό κι εντέλει λανθασμένο.

Παρά το γεγονός, για παράδειγμα, πως η ηγεμονεύουσα σήμερα δικαστική τάση συντάσσεται με συγκεκριμένο κομματικό μηχανισμό, το ουσιώδες γνώρισμα της δεν είναι η κομματική ταυτότητα αλλά ο δομικός προσανατολισμός της προς προσανατολισμένα καθήκοντα καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.

Οι δικαστές, πράγματι, δεν ήταν ποτέ ανεξάρτητοι. Δεν ήταν και ποτέ δεν θά'ναι, όχι όμως γιατί συχνά ετεροκαθορίζονταν, λιγότερο ή περισσότερο, από τις βουλήσεις εκάστοτε κυβερνήσεων ή αντιπολιτευόμενων κομμάτων, αλλά γιατί ως θεσμός και ως μορφή άσκησης της κρατικής εξουσίας είναι προορισμένοι, έτσι κι αλλιώς, να υπερασπίζονται σε κάθε περίπτωση το σύστημα, τις αξίες του και την τάξη που τους ανέδειξε.

Αυτό το χαρακτήρα είχε η πρόσφατη πολυσυζητημένη παρέμβαση Κόκκινου, ενώ ήδη νωρίτερα αλλά και μετά από αυτήν, η ελληνική κοινωνία γίνεται μάρτυρας πρωτοφανών σε έκταση καταδικαστικών αποφάσεων σε βάρος κοινωνικών αγωνιστών: 12 χρόνια ο Κρητικόπουλος, 10 χρόνια ο Μπαλάφρας, 5 ο Καμπούρης, 3,5 και 2,5 οι διαδηλωτές της Θεσσαλονίκης, 3,5 χρόνια σε δεκάδες καταληψίες του Πολυτεχνείου κ.ο.κ.

Στο ίδιο πνεύμα, κι εδώ συναντάμε ξανά πολύ συγκεκριμένα με την υπόθεση του Χρ. Μαρίνου, οι δικαστές δεν δείχνουν εμφανώς να αναχθούν το έσχατο μέσο πάλης ενός κρατούμενου: την απεργία πείνας. Την αντιλαμβάνονται ως έναν εκβιασμό σε βάρος τους και δέχονται εμφανώς διατεθειμένοι να τσακίσουν τους φυλακισμένους αγωνιστές που την επιλέγουν, με μακροπρόθεσμο στόχο την οριστική ε-

ξάλειψη αυτού του μέσου πάλης. Ο Κώστας Καλαρέμας γνωρίζει σε οριακό βαθμό, από πρώτο χέρι, την φονική τους πρόθεση.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η αποφασιστική απεργία πείνας του Χρ. Μαρίνου φαίνεται να παίρνει κορυφαίες διαστάσεις σύγκρουσης με αυτή τη συγκεκριμένη έκφραση κατασταλτικής πολιτικής. Έτσι το ζητούμενο που τίθεται σ'εμάς είναι πια διττό: άμεση απελευθέρωση του Χριστόφορου Μαρίνου - υπεράσπιση και περιφρούρηση (ως άμεση συνέπεια του προηγούμενου) ενός ιστορικού, έσχατου μέσου αντίστασης των φυλακισμένων, της απεργίας πείνας.

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

Η δολοφονικότητα των προθέσεων καθώς και η κυνικότητα των μηχανισμών και των προσώπων υπό την ομπρέλα των οποίων βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο αγωνιστής Χριστόφορος Μαρίνος δεν αφήνουν περιθώρια ούτε για υπεκφυγές ούτε για ολιγωρίες.

Σήμερα ο Μαρίνος διανύει την 51η ημέρα απεργίας πείνας και το ζήτημα της άμεσης απελευθέρωσής του προσλαμβάνει, έτσι κι αλλιώς, αιχμηρές διαστάσεις για τον ευρύτερο χώρο της αντίστασης στην κρατική καταστολή που αναπτύχθηκε την τελευταία περίοδο.

- Για να μην αφήσουμε ανενόχλητους τους γνωστούς-αγνωστούς κακούργους της "αντιτρομοκρατικής" και των συνεργατών της των υπολοίπων ορόφων της Γ.Α.Δ. Αθηνών να συνεχίζουν το άθλιο τρομοκρατικό τους έργο.

- Για να μην αφήσουμε τον δικαστικό ολοκληρωτισμό στο απυρόβλητο, νομιμοποιώντας το ρόλο της αυθεντίας, του δίκαιου και του άμεμπτου που κατασκευάζουν για τον εαυτό τους ανθρώπους που δεν δέχονται, εκτός όλων των άλλων, και κανένα ενδοιασμό να βουτήξουν τα χέρια τους στο αίμα.

- Για να αντισταθούμε έμπρακτα και να δείξουμε την αηδία μας για μία κοινωνία που γεννά κι αναπαράγει τη ρουφιανιά, το γλύψιμο και την υποταγή,

- Για να αναδείξουμε τη σημασία και την αποτελεσματικότητα της κοινωνικής αλληλεγγύης για άλλη μια φορά, ενάντια τόσο στο ρεύμα ιδιοτικοποίησης και κοινωνικού κατακερματισμού όσο και στην κλιμακούμενη κρατική καταστολή,

- Για να μην αφήσουμε να εξαπλωθούν οι βρωμίες και τα ψέματα των ασφαλιστικών ισχυρισμών ενάντια σε έναν άνθρωπο που χρόνια τώρα βρίσκεται στο στόχαστρο επειδή ακριβώς πρεσβεύει με τη στάση ζωής του τις αξίες της αντίστασης και της κοινωνικής αλληλεγγύης,

- ΓΙΑΤΙ, εντέλει, η έκβαση της απεργίας πείνας του Χριστόφορου Μαρίνου δεν θα αγγίξει μόνο τον ίδιο, αλλά ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

Ι.Κ.
ΟΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ - ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

ΟΙ ΣΚΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ που διαδραμάτιστηκαν κατά τη διάρκεια της δίκης των 137 συλληφθέντων καταληψιών του Πολυτεχνείου έφεραν στο νου άλλες εποχές. Κάποιες άλλες εποχές που οι πιο παλιοί τις έχουν ζήσει και που εμείς οι νεώτεροι μόνο από τα βιβλία ή από κάποιες αφηγήσεις μπορούμε να γνωρίζουμε. Τότε που τα στρατοδικεία έστελναν τους αγωνιστές κατά δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα μετά από σπλημένες δίκες - παρωδίες όπου οι αποδέκτες είχαν, ήδη, παρθεί πριν καν αρχίσει η δίκη, με το ίδιο πάντα κατηγορητήριο "εί' εσχάτην προδοσίαν", με σπλημένους ψευδομάρτυρες και με το ίδιο πάντα αποτέλεσμα: την καταδίκη σε θάνατο. Με αυτόν τον πανομοιότυπο τρόπο καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν εκατοντάδες αγωνιστές του λαϊκού κινήματος. Αυτό, όμως, που επιζητούσε περισσότερο το καθεστώς ακόμα και από τον ίδιο το θάνατο του αγωνιστή, ήταν η περίφημη δήλωση μετάνοιας: "Αποκηρύσσω τον κομμουνισμό". Με ιδιαίτερη λύσσα οι βασανιστές χρησιμοποιούσαν κάθε μέθοδο βασανιστηρίου, εικονικές εκτελέσεις, προκειμένου να αποσπασουν την πολυπόθητη δήλωση.

Σήμερα, βέβαια, η αστική δημοκρατία ούτε αγωνιστές εκτελεί, ούτε τόπους εξορίας διατηρεί, αν και δεν είναι μικρός ο κατάλογος των αγωνιστών που έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες της δημοκρατίας στη μεταπολίτευση. Σιδέρης, Κασίμης, Τσιρώνης, Κουμής, Κανελοπούλου, Βασιλακοπούλου, Τσιβίκα, Καλτεζάς, Τσουτσουβής, Μαυροειδής, Πρέκας, Τεμπονέρας, όλοι αυτοί -και πόσοι άλλοι- δολοφονήθηκαν από το κράτος και το φασιστικό παρακράτος. Όλα αυτά τα ονόματα αποδεικνύουν ότι το κράτος εξακολουθεί να δείχνει ακόμα και σήμερα το πραγματικό του βίοιο και δολοφονικό του πρόσωπο απέναντι στους αγωνιζόμενους όταν η συναίνεση, η αφομοίωση, ο τύπος και τα

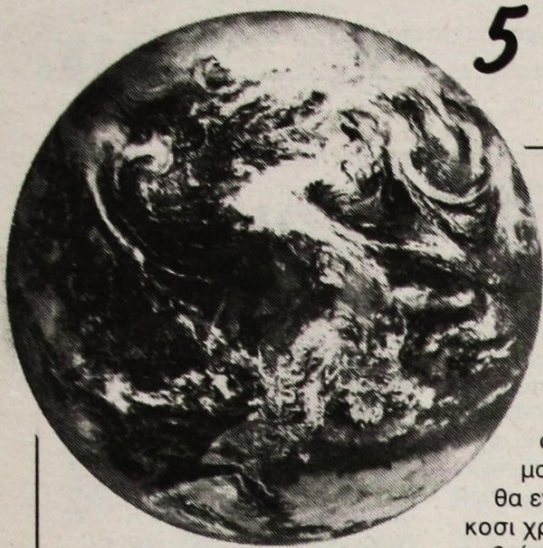
μ.μ.ε. δεν μπορούν να επιτελέσουν το ρόλο τους.

Στη δίκη των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου η ιστορία επαναλήφθηκε, σε μικρογραφία βέβαια, με άλλους όρους προσαρμωμένη στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα με την επίφαση της δημοκρατίας. Είχαμε μια δίκη - παρωδία με σπλημένη κατηγορητήριο, απουσία μαρτύρων, απουσία δικηγόρων, απουσία κατηγορουμένων, με μόνη παρούσα τη δικαστική αρχή και δεδομένη την απόφαση για καταδίκη. Εκείνο, όμως, που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι η προσπάθεια του δικαστηρίου για τον εξευτελισμό όσων παρουσιάστηκαν μετά την πρώτη μέρα στη δίκη με την προσπάθεια να τους εξαναγκάσουν σε υποβολή δηλώσεων νομιμοφροσύνης και εθνικοφροσύνης να υπογράψουν, δηλαδή, κάποιες σύγχρονες δηλώσεις μετάνοιας και να αφαιρέσουν κάθε πολιτικό περιεχόμενο από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Έτσι η αίθουσα του εφετείου μετατράπηκε σε ένα σύγχρονο στρατοδικείο καταδικάζοντας, όχι συγκεκριμένες πράξεις και γεγονότα, αλλά την ίδια την πράξη της αντίστασης και του αγώνα. Και είναι σίγουρο ότι όσο θα φωνάζει το κοινωνικό και ταξικό κίνημα, τόσο θα σκληραίνει η καταστολή και κατ'επέκταση η στάση της δικαστικής εξουσίας. Και τότε θα μιλάμε για έκτακτα στρατοδικεία στην κυριολεξία και όχι μεταφορικά.

Η συνείδηση του καθενός έχει να κάνει και με την κατάσταση της κοινωνίας και του κινήματος, γενικότερα, στην κάθε εποχή. Και είναι η ευθύνη δικιά μας, του αναρχικού χώρου, που με την απουσία μιας συλλογικής διαδικασίας συγκρότησης και προοπτικής στη σημερινή πραγματικότητα έχει αποτέλεσμα οι πιο πολλοί να είναι περαστικοί απ'αυτόν τον χώρο, χωρίς να δημιουργούνται πραγματικά συνειδήσεις αγωνιστών.

Τ.Α.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ να μιλήσει κανείς γι' αυτήν την απεργία με όρους πολιτικούς ή οικονομικούς που να μην είναι κοινότοποι -γι' αυτήν την κοινότοπη και ταυτόχρονα παράδοξη συμπεριφορά, γι' αυτήν τη σιωπηλή αλληλεγγύη, γι' αυτήν τη σχεδόν χαρούμενη και υπερβολική ένταξη των απεργών και των άλλων σε μια μοίρα από κάθε άποψη προδιαγεγραμμένη. Μπορούμε αναμφίβολα να δούμε σ' αυτήν ένα είδος ριζοσπαστικού ερωτήματος για το κυβερνάσθαι (το να είσαι εκμεταλλευόμενος είναι, ήδη, μέρος μιας παλιάς ιστορίας). Ένα χωρίς απάντηση ερώτημα, όπως ό-

ελιτίστικης και πανεπιστημιακής που ξεκαθάρισε με ευχαρίστηση τους καθαγιασμένους χώρους και τα προνόμια τους προαισθανόμενοι αυτό που αναπόφευκτα θα ακολουθούσε: τη δημαγωγία μιας μαζικής κουλτούρας που θα επέλαυε τα επόμενα είκοσι χρόνια. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και σήμερα για όλα τα είδη των επαγγελματικών κλάδων που τείνουν να εξαφανιστούν: παίζουν την αναχρονιστική τους ανάρσταση (συμπεριλαμβανομένων των συνδικάτων) σε μια μάχη που, το λιγότερο, μετασχηματίζει αυτήν την έξοδο της Ιστορίας σε γεγονός. Υπάρχουν έτσι κινήματα που είναι οπισθοδρομικά ως προς τη δική τους ιστορία, αλλά προωθημένα ως προς αυτήν που θέλουν να τους επιβάλλουν.

Γιατί θέλετε να θυσιάσουν οι άνθρωποι το σημερινό καθεστώς της κοινωνικής ασφάλισης, όταν οι ίδιοι το οδήγησαν στην καταστροφή; Είναι το μόνο μέσο εκβιασμού του Κράτους, το μό-

τηφόρα για την εξουσία, όποια κι αν είναι αυτή. Στην υπεροψία της αντιτίθεται μια συλλογική ανάφλεξη περηφάνειας, ακόμη κι αν αυτή λαμβάνει τη μορφή μιας συμπεριφορικής άμυνας των ανενπιθύντων, ή μιας κλαδικής άμυνας των υπανάπτυκτων. Είναι ακριβώς η υπερβολή της απεργίας και η κατάχρηση της διάρκειάς της, η κατάχρηση των ίδιων της στόχων που εκφράζει, πέραν του οικονομικού ρίσκου, το βαθύ οικονομικό ρίσκο της απεργίας. Απ' αυτήν την κυριαρχία της απεργίας το πλέον ασφαλές -και πλέον καταστροφικό για την εξουσία- σημείο είναι η ανάδυση του αλληλοσεβασμού των ανθρώπων όταν κανείς δεν τους σέβεται πια.

Να περπατάς, να περπατάς, αυτή ήταν η μεγάλη αποκάλυψη αυτού του κινήματος. Σε βαθμό πολύ μεγαλύτερο από τις παραδοσιακές διαδηλώσεις. Διότι το κρίσιμο σημείο της κοινωνικής ρήξης είναι ακριβώς η κυκλοφορία. Η μόνη κυκλοφορία σ' αυτήν την κοινωνία είναι αυτή

της το 1992 ήταν το πρώτο σημάδι μιας "δημοκρατικής" συμμαχίας όλων των εξουσιών -πολιτική, μηντιακή, πολιτιστική, πνευματική- ενάντια σε μια πείσμονα άποψη που δεν υποτάσσεται στο οικουμενικό Ευαγγέλιο του ορθολογισμού. Είναι προφανές πως στο εξής συγκρούονται δύο ανταγωνιστικές δυνάμεις για τις οποίες δεν υπάρχει καμιά ένδειξη συμφιλίωσης. Είναι μια, όχι μόνο, κοινωνική, αλλά και διανοητική ρήξη. Μια ρήξη μεταξύ μιας δύναμης έκδηλης που θέλει να βρίσκεται μέσα στο νόημα της Ιστορίας (αν και κατά βάθος αυτή η ιστορία της τεχνοκρατικής και κυβερνητικής εξημέρω-

την Ιστορία και αντιστέκεται με κάθε τίμημα στην ενιαία τάξη, στην ενιαία σκέψη, στο ενιαίο νόμισμα, στην ξύλινη οικουμενική γλώσσα. Δύο ανταγωνιστικές δυνάμεις που δεν αποκαλύπτουν πλέον την πάλη των τάξεων: η μία, η ορθολογική δύναμη, κυρίαρχη των σημείων και της γλώσσας (ολοένα και λιγότερο), των τεχνικών της πειθούς και της συζήτησης (ολοένα και περισσότερο). Η άλλη, αποσπασματική, ασταθής, μη αντιπροσωπευτική, που πάνω της στηρίχθηκε το γραμμικό νόημα της προόδου και της Ιστορίας. Αυτή τη δύναμη κανείς δε θέλει να την αναγνωρίσει. Διότι κανείς δεν καταλαβαίνει τις υπόγειες διεργασίες της οργής.

Υπάρχουν γεγονότα, έλεγε ο Νίτσε, που τα προσεγγίζουμε μετά από έναν αιώνα, αλήθειες που δεν τολμούμε να αντικρίσουμε κατά πρόσωπο και που παραμένουν εγκλωβισμένες σε ένα είδος καθαρτηρίου. Τέτοια είναι αναμφίβολα τα γεγονότα που εφεξής δεν θα λαμβάνουν χώρα μέσα στο ρου της Ιστορίας και των πολιτικών στρατηγικών, αλλά ενάντια στην Ιστορία και την πολιτική. Αν μας προτάσσουν τη Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη, από την οποία αναδύεται η Νέα Παγκόσμια Τάξη, ως το θεμελιώδη ερχομό του τέλους αυτού του αιώνα, τότε λοιπόν η δική μας απεργία, με τα εκατομμύρια των ανθρώπων που περπατούν και τα εκατομμύρια αυτών που είναι σιωπηλά αλληλέγγυοι, είναι ακριβώς το παρά-γεγονός, το κατ' εξοχήν αντι-γεγονός.

Το τρένο-φάντασμα της απεργίας

του Jean Baudrillard

λες οι καλές ερωτήσεις. Διότι η εξουσία δεν θα έχει ποτέ απάντηση σ' αυτό το ερώτημα: γιατί μας κυβερνάτε; Γιατί μιλάτε στο όνομά μας; Γιατί θέλετε το καλό μας;

Δεν ήταν εύκολο να σπρώξουν τους ανθρώπους, γενεές επί γενεών, στην εργασία, στο σχολείο, στην υγεία, στην ασφάλιση, στην οικονομία της ίδιας τους της ζωής. Λεγόταν πάντοτε πως οι μάζες δεν γνώριζαν αυτό που ήθελαν και πως έπρεπε άλλοι να επιθυμούν και να ενεργούν στη θέση τους. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το σημείο μιας ενεργητικής δημοκρατίας: να κάνει το καλό των ανθρώπων ενάντια στη θέλησή τους. Έτσι προσηλυτίστηκαν στο πνεύμα του Διαφωτισμού και, με ή χωρίς τη θέλησή τους, άφησαν και αφέθηκαν χωρίς αντίσταση. Σήμερα εξεγείρονται ενάντια σ' αυτόν τον καταναγκαστικό ευαγγελισμό. Ή καλύτερα προεξοφλούν την ίδια τους την εξαφάνιση (διότι όλες αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες, σιδηροδρομικοί, δημόσιοι υπάλληλοι, τεχνίτες είναι προορισμένοι να εξαφανισθούν με κάθε τρόπο, όπως οι εργάτες και οι αγρότες). Αλλά με τρόπο πρόσχαρο και εν πάση περιπτώσει, εκδηλωτικό και πληθωρικό. Προτιμούμε την ενεργητική αυτοκαταστροφή από την αργή εξόντωση. Αυτοκτονία που είναι πολύ περισσότερο επιθετική αφού άλλωστε αποκαλύπτει σε όλους τη ματαιότητα μιας εξουσίας ανίκανης να απαντήσει σε οτιδήποτε που βρίσκεται μεταξύ αδράνειας και εκφυλισμού. Το ουσιαστικό αυτής της ασύνειδης στρατηγικής της μάζας είναι να δυσφημίσει την εξουσία αποκαλύπτοντάς την είτε μέσω της βίας και της καταπίεσής της, όπως το '68, είτε μέσω της διαφάνειας και της ένδειάς της, όπως σήμερα. Το '68 ήταν το παραπάνω μιας αστικής κουλτούρας,

νο μέσο να αποσπάσουν χρήματα εφόσον δεν αναγνωρίζονται ως πολίτες. Το αποτέλεσμα είναι να εμφανίζεται το Κράτος (και ολόκληρη η πολιτική τάξη) να προωθεί την ίδια του την εξαφάνιση περισσότερο από αυτούς που το απαιτούν, λόγω de facto αδυναμίας του. "Να αναρωτιέστε γι' αυτό που εσείς μπορείτε να κάνετε για το Κράτος και όχι γι' αυτό που το Κράτος μπορεί να κάνει για σας" (σύμφωνα με τη γνωστή ρήση). Γιατί δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια ούτε από οικονομική, ούτε προπαντός από πολιτική άποψη, όντας η λεία των αγορών και των χειμάρων που το εξουσιάζουν εκ του μακρόθεν. Και ούτε να αναρωτιέστε γι' αυτό που το Κράτος μπορεί να κάνει για το Κράτος: είναι και το ίδιο σε τεχνική ανεργία.

Το κίνημα όμως δεν θα ικανοποιηθεί αν τοποθετήσει την εξουσία στη θέση του νεκρού. Δοκιμάζει στην πράξη έναν διαφορετικό τρόπο ζωής, μια κοινωνική συνθήκη που θα είναι ικανή να λειτουργεί σε ελάχιστη βάση και να αναπτύσσει μια φανταστική δύναμη ελλείψης Κράτους και συστήματος ελέγχου. Αυτός ο κόσμος που φεύγει στις τεσσέρις το πρωί για τη δουλειά του, αυτός ο κόσμος που διακατέχεται από μίαν οργή κινήτρια, αν όχι ευφρόσυνη -βεβαίως και φοβάται μήπως χάσει τη δουλειά του, αλλά συγχρόνως τα λέει και ξεθυμαίνει, αποδεικνύει πως μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, πως μπορεί να αναπληρώσει τους μηχανισμούς και τις θεσμικές αρχές. Έτσι και προς στιγμήν αυτό καταδείχθηκε. Η απεργία στην πράξη είναι η εν δυνάμει άνοδος μιας απίστευτης ικανότητας να οικοδομήσει κανείς τη ζωή εν πλήρη ελευθερία, να αποφύγει όλους όσους θέλουν το καλό τους με κάθε τίμημα. Η απόδειξη αυτή είναι θανα-

των ελίτ και των δικτύων, του χρήματος και της πληροφορίας στον πραγματικό χρόνο. Κυκλοφορία αφηρημένη, απρόσιτη στους περισσότερους. Ενάντια σ' αυτήν περπατούν οι άνθρωποι. Περπατούν μέσα στο διαφοροποιημένο από το χώρο χρόνο, ενάντια στον πραγματικό χρόνο των δικτύων -μέσα στο φυσικό χρόνο της διαδρομής, ενάντια στην ξέφρενη κυκλοφορία των ροών. Είναι μια άμεση και αυθεντική αμφισβήτηση της ίδιας της νόρμας αυτής της κοινωνίας.

Θα πρέπει να πάρει κανείς ως εκ θαύματος ένα άδειο τρένο υψηλών ταχυτήτων (TGV) -το τελευταίο από τη Λυών στο Παρίσι- χωρίς εισητήριο, χωρίς ελεγκτή, χωρίς οδηγό (ίσως (το τρένο -φάντασμα της απεργίας) για να μετρήσει την απίστευτη ευχέρεια των τεχνικών αυτοματισμών και συγχρόνως τη μαγική ικανότητα άρσης όλων των ελέγχων -την κοινωνία ολόκληρη να λειτουργεί κατ' εικόνα της σημερινής κατάστασης με προσωπικό ασφαλείας. Τεράστια ανακούφιση (στην Ιταλία, οι υπηρεσίες αντικατάστασης λειτουργούν ήδη καλύτερα από τις κανονικές υπηρεσίες).

Το όραμα μιας ανακουφισμένης κοινωνίας, αυτό εκφράζει αυτή η μακρά πορεία μιας κοινωνίας όπου η δημοκρατία δεν είναι πια ούτε η συγκαταβατική δημοκρατία των ελίτ, ούτε η διεκδικητική των ειλωτών, αλλά αυτή όπου οι άνθρωποι πορεύονται για τους εαυτούς τους, σύμφωνα με τις δικές τους απαιτήσεις και τους δικούς τους κανόνες.

Το δημοψήφισμα της Ευρώ-

(Το κείμενο αυτό αναδημοσιεύεται από την γαλλική εφημερίδα *Libération*, φύλλο 18ης Δεκεμβρίου 1995. Η μετάφραση έγινε από την Ε.Π.).

Καταστολή και αντίσταση στη Γερμανία

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ πραγματοποιήθηκε στο Αμβούργο πορεία με συμμετοχή περίπου 5.000 ατόμων ενάντια στην κρατική καταστολή και την απόπειρα ποινικοποίησης των κοινωνικών αγώνων μέσω της ποινικοποίησης της δράσης ριζοσπαστικών ομάδων και ατόμων.

Η κινητοποίηση αποσκοπούσε στην υπεράσπιση των τεσσάρων ατόμων που συνελήφθησαν μετά την εισβολή της αστυνομίας σε ιδιωτικούς χώρους, αρχεία, συλλογές, κοινωνικά κέντρα και γενικότερα χώρους κινηματικής δραστηριότητας στις 14 Ιουνίου του 1995. Αφορμή για τη χρησιμοποίηση του άρθρου 129α του αντιτρομοκρατικού νόμου ήταν η αναζήτηση ατόμων σχετικών με την έκδοση του περιοδικού "Radikal" που η αστυνομία επιχείρησε να συσχετίσει με ένοπλες ομάδες όπως η RAF και οι A.I.Z.

Οι τέσσερις (Ralf Milbrandt, Andreas Ehresmann, Werner Konnerth και Rainer Paddenberg) επιλέχθηκαν από τους εκατοντάδες που αρχικά συνελήφθησαν σε 50 πόλεις της Γερμανίας και κρατήθηκαν μέχρι τις 6 Δεκεμβρίου, οπότε και απελευθερώθηκαν με προσωρινούς όρους μέχρι τη δίκη τους.

Το 6μηνο διάστημα της κράτησής τους το εξέτισαν σε κελιά απομόνωσης όπου οι επισκέψεις επιτρέπονταν μια φορά κάθε 15 μέρες και μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, χωρίς οπτική επαφή και με παραμόρφωση της φωνής λόγω της χρήσης τηλεφώνου για επικοινωνία.

Οι όροι προσωρινής τους αποφυλάκισης είναι οι ακόλουθοι: •

Εγγύηση 20.000 μάρκων για τον καθένα • Να αφήσουν όλα τα επίσημα έγγραφά τους στο τμήμα • Να παραμείνουν στις διευθύνσεις που αναγράφονται στα πιστοποιητικά τους και να εμφανίζονται στο αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς τους κάθε Δευτέρα, Πέμπτη και Σάββατο • Να μη συναντηθούν μεταξύ τους ούτε απ'ευθείας ούτε μέσω τρίτων.

Η πορεία είχε ως γενικότερο πλαίσιο της την αλληλεγγύη σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και το αίτημα για την άμεση απελευθέρωσή τους. Διοργανώθηκε από τις επιτροπές συμπαράστασης πολλών πόλεων της Γερμανίας (Βερολίνo, Φρανκφούρτη, Κολωνία, Βρέμη, Καρλσρούη κ.α.) και από το μεγαλύτερο τμήμα της "Αντιφασιστικής Δράσης". Την προηγούμενη της πορείας έγινε η τελική συντονιστική συνέλευση στο κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο Rote Flora.

Ο τρόπος οργάνωσης ήταν υποδειγματικός. Όλοι είχαν στη διάθεσή τους φυλλάδια με υλικό αντιπληροφόρησης, χάρτες δρομολογίου, εναλλακτικές λύσεις σύμφωνα με τις αποφάσεις της συνέλευσης, αριθμούς τηλεφώνων σε περίπτωση ανάγκης και την υπογραμμισμένη υπενθύμιση ότι όσοι φωνάζουν σεξιστικής νοοτροπίας συνθήματα θα πετιούνται έξω χωρίς δεύτερη κουβέντα. Όλες οι σειρές προχωρούσαν σε αλυσίδες, ενώ μέσα στο μπροστινό τμήμα της πορείας υπήρχε φορητό με μικροφωνική από όπου, κάθε λίγα λεπτά, όταν η πορεία σταματούσε σε κάποιο κομβικό σημείο, διαβάζονταν ανακοινώσεις, κείμενα και καταγγελίες. Σε όλο το μήκος της πορείας υπήρχαν στα πλάγια πανώ και χοντρά σχοινιά για να εμποδίζεται η εισβολή μπάτσων.

Η αστυνομία απέτρεψε την πρόσβαση των διαδηλωτών στο κέντρο του Αμβούργου που ήταν γεμάτο με κόσμο που έκανε χριστουγεννιάτικα ψώνια αποκλείοντας όλες τις διό-

δους με σιδερένια κιγκλιδώματα. Στην επιχείρηση της αστυνομίας πήραν μέρος 3.500 μπάτσοι από όλα τα ομοσπονδιακά κράτη της Γερμανίας. Υπήρχαν ΜΑΤατζήδες χωρίς ασπίδες, για να μην εμποδίζονται οι κινήσεις τους, αλλά με ολόσωμους αερόσακους κάτω από τις στολές, προστατευτικά περιβραχιόνια, περικνημίδες και αθλητικά παπούτσια. Υπήρχαν ακόμα αύρες, άρματα μάχης για διάλυση οδοφραγμάτων, πυροσβεστικές καταστολές διαδηλώσεων, ελικόπτερα και φυσικά αμέτρητα περιπολικά.

Η απόφαση που είχε παρθεί από το συντονιστικό ήταν η πορεία να είναι ειρηνική. Στο τέλος της ανακινώθηκε από τη μικροφωνική ότι "σταματούμε την κεντρική πορεία

τώρα εδώ, δεν έχει νόημα να πορευόμαστε και να φωνάζουμε σε άδειους δρόμους, από εδώ και πέρα ο καθένας είναι ελεύθερος να ενεργήσει ως άτομο". Μετά από λίγο κάποιιο επιτέθηκαν σε κοντινό αστυνομικό τμήμα. Για λίγη ώρα υπήρξε ένα κυνηγητό με μπάτσους, χωρίς όμως σημαντικά επεισόδια.

Ένας από τους βασικούς σκοπούς που είχε αποφασιστεί ήταν να μην περάσει η αστυνομική απαγόρευση για διαδήλωση στο κέντρο της πόλης. Έτσι αρκετός κόσμος πέρασε σταδιακά από διάφορα σημεία και συγκεντρώθηκε σε προσυμφωνημένα μέρη φωνάζοντας συνθήματα, μοιράζοντας προκηρύξεις και πετώντας τρυκάρια. Επακολούθησε ένα φοβερό κυνηγητό κα-

τά τη διάρκεια του οποίου οι μπάτσοι ξυλοκοπούσαν περαστικούς και έκπληκτους καταναλωτές που είχαν βρεθεί στο κέντρο για τα χριστουγεννιάτικα ψώνια. Έγιναν 150 προσαγωγές όμως όλοι αφέθησαν ελεύθεροι σε μια απόπειρα εκτόνωσης του κλίματος. Πορεία με τέτοια δυναμική είχε να συμβεί στο Αμβούργο από το 1990.

Σε όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων η συλλογική στήριξη - αντιπληροφόρησης-επικοινωνίας "B 5" και το κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο "Rote Flora" λειτουργούσαν ως κέντρα αντιπληροφόρησης, ενώ υπήρχε κι ένα κεντρικό τηλέφωνο τόσο για τους συλληφθέντες, όσο και για όσους έψαχναν άτομα που αγνοούνταν η τύχη τους.

ΓΡΑΝΑΔΑ: VIII Συνέδριο της C.N.T.

Από τις 6 ως τις 10 Δεκεμβρίου 1995 πραγματοποιήθηκε στη Γρανάδα της Ισπανίας το 8ο συνέδριο της CNT. Παραθέτουμε στη συνέχεια σχετικό κείμενο που διατυπώθηκε πριν από το συνέδριο από τη γενική γραμματεία της CNT.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ δημοκρατίας και δεκαπέντε χρόνια συνδικαλιστικών εκλογών, τα οφέλη που έχουν αποκομίσει οι εργαζόμενοι είναι συμβάσεις-σκουπίδια, αναδιάρθρωση των βιομηχανιών, πάγωμα των μισθών, κλείσιμο επιχειρήσεων και αυξανόμενη ανεργία. Την αιτία όλων αυτών την ξέρουμε όλοι, πρόκειται για το δρόμο που έχουν επιλέξει το CCOO (συνδικάτο των κομμουνιστών) και η UGT (συνδικάτο των σοσιαλιστών), αποδεχόμενοι τη συνείδηση, τη θεσμικότητα, τους επαγγελματίες συνδικαλιστές. Όλα αυτά είναι που έχουν καταστήσει αυτές τις οργανώσεις τόσο "καλούς συνομιλητές" με την κυβέρνηση και τόσο συμβατές με την παρούσα κρίση της. Η CNT, μονίμως περιθωριοποιούμενη με την

κατηγορία του ουτοπισμού και του εξτρεμισμού, φημωμένη από τον Τύπο και στο στόχαστρο της κρατικής τρομοκρατίας, είδε όλες τις προβλέψεις της για το που οδηγεί ο ρεφορμισμός να επαληθεύονται.

Για όλους αυτούς τους λόγους η CNT αποφάσισε να συγκαλέσει αυτό το συνέδριο με γενικό πρόταγμα τη φράση "Για την αξιοπρέπεια της εργατικής τάξης". Θέλουμε να ανακηθεί η αξιοπρέπεια της εργατικής τάξης που χάθηκε σαν αποτέλεσμα του συνδικαλιστικού μοντέλου που επιβλήθηκε από το CCOO και την UGT, με άλλα λόγια την αντιπροσωπευτική μέσω των συνδικαλιστικών εκλογών που έχει οδηγήσει στην αποστράτευση και την αδιαφορία για το συνδικαλισμό, θέλουμε να σταματήσει η γενικευμένη απάθεια.

Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι μέχρι στιγμής το δικό μας μοντέλο δεν έχει αποκτήσει την απαραίτητη εμβέλεια στους εργαζόμενους και το απονεργμένο πρότυπο του CCOO και της UGT έχει γενικευτεί. Ακριβώς γι' αυτό, τώρα περισσότερο από ποτέ, πρέπει να ενισχύσουμε τη συμμετοχική και αλληλεγγυα συνδικαλιστική δράση, μακριά από γραφειοκρατίες, σπάζοντας τον "πραγματισμό" που έχει αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους, προετοιμαζόμενοι για το μαύρο μέλλον που μας πλησιάζει, με τα ατομικά συμβόλαια και την οριστική κατάργηση των συμβάσεων. Οι εργαζόμενοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι ο μοναδικός φραγμός σ' αυτό το μέλλον είναι η αδιαμεσολάβητη δράση και οι όλοι και περισσότεροι από όλοι συνδικαλιστικοί τομείς.

Επομένως, το συνέδριο της Γρανάδας μας ανοίγει τη δυνατότητα για

τη συγκεκριμενοποίηση των στόχων μας και δεν πρέπει να είναι ένα πεδίο διαμάχης για αρχαιακά ζητήματα. Στο 5ο συνέδριο (1979) συζητήσαμε για τις αρχές, τις τακτικές και τους στόχους μας. Στο 6ο συνέδριο (1983) διαμορφώσαμε το συνδικαλιστικό μας μοντέλο. Στο 7ο συνέδριο (1990) αναλύσαμε την παρούσα κατάσταση του συνδικαλιστικού και εργατικού χώρου και χαραξάμε τη στρατηγική μας. Έτσι και τώρα πρέπει να κατευθύνουμε τις προσπάθειές μας σε μια δημιουργική δράση με απεύθυνση σε όλους τους εργαζόμενους.

Τέλος θέλουμε να απευθύνουμε ένα κάλεσμα σε όλους εκείνους που κάποια στιγμή έφυγαν από τη CNT, αλλά συνεχίζουν να θεωρούν τους εαυτούς τους επαναστάτες συνδικαλιστές: τους καλούμε να επιστρέψουν και τους υποστηρίζουμε ότι το συνέδριο της CNT είναι το ανώτατο όργανό της, όπου το οποιοδήποτε θέμα συζητείται και συνδιαμορφώνεται, γίνεται αποδεκτό ή απορρίπτεται. Όσοι δεν καταφέρουν να περάσουν τις θέσεις τους πρέπει να έχουν τη γενναιότητα να παραμείνουν και να τις παλέψουν με την προοπτική στο μέλλον να πετύχουν αυτό που πιθανόν δεν θα καταφέρουν τώρα. Αυτό είναι κάτι που και στο παρελθόν έχει συμβεί.

Χαιρετίζουμε όλους όσους θα συμμετάσχουν στο συνέδριο της Γρανάδας και ευχόμαστε οι εργασίες να χαρακτηριστούν από την ευστοχία εκείνη που θα προσφέρει στη CNT όλες τις απαραίτητες για να την καταστήσουν μια οργάνωση ισχυρή και δυναμική συμφωνίες, μια οργάνωση ικανή να παλέψει για ένα καλύτερο κόσμο για όλους.

THE GUNS OF BRIXTON (10 χρόνια μετά)

Όταν χτυπήσουν την πόρτα σου πώς θα βγεις; Με τα χέρια ψηλά ή με το δάχτυλο στη σκανδάλη; -THE CLASH-

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ του 1995, έλαβαν χώρα στο Brixton του Λονδίνου, οι χειρότερες ταραχές μετά απ' αυτές του 1981 και 1985. Αιτία, ο θάνατος του 25χρονου Wayne Douglas μέσα στο αστυνομικό τμήμα όπου κρατείτο.

Όποιος έχει γνωρίσει έστω και έναν μπάτσο στη ζωή του, σίγουρα θα γέλαγε με την ανακοίνωση της Αστυνομικής Διεύθυνσης ότι ο θάνατος του Wayne προήλθε από ανακοπή. Εξάλλου υπήρχαν και αυτόπτες μάρτυρες που κατήγγειλαν τις "περιποιήσεις" που δέχτηκε ο νεαρός από τους μπάτσους. Αυτοί όμως που βιώνουν καθημερινά στο Brixton τους εξευτελισμούς και τα βασανιστήρια της αστυνομίας, δεν είχαν καμία διάθεση για γέλια.

Στις 6:30 της 14ης Δεκεμβρίου, περίπου 200 άτομα, λευκοί και μαύροι, συγκεντρώθηκαν έξω από το αστυνομικό τμήμα του Brixton για να διαμαρτυρηθούν. Το κλίμα ήταν ήδη φορτισμένο από την προηγούμενη μέρα, όταν ο εκπρόσωπος της Ομάδας για τα Κοινωνικά Δικαιώματα, Rudy Narayan, έκανε τις ακόλουθες δηλώσεις: "Οι αστυνομικοί του Brixton είναι δολοφόνοι. Δεν θα καταλάβουν ποτέ τι έκαναν, αν δεν σκοτωθεί ένας αστυνομικός" και "Η αστυνομία παίρνει το δημόσιο χρήμα για να σκοτώνει τους μαύρους. Δεν θα ενοχληθώ καθόλου αν ένας

αστυνομικός που συμπεριφέρεται άσχημα σκοτωθεί από κάποιον που βρίσκεται σε άμυνα".

Οι διαδηλωτές αποφάσισαν να κάνουν πορεία κλείνοντας έναν κεντρικό δρόμο. Η αστυνομία που ενδιαφέρεται περισσότερο για την αποκατάσταση της κυκλοφορίας των οχημάτων απ' ό,τι για τις ανθρώπινες ζωές, επιτέθηκε στους διαδηλωτές που ενδιαφέρονται περισσότερο για την ζωή τους απ' ό,τι για τα υλικά αγαθά μιας κοινωνίας από την οποία είναι ούτως ή άλλως αποκλεισμένοι με αποτέλεσμα, οι ταραχές να γενικευθούν. 50 μαγαζιά λεηλατήθηκαν, 3 πάμπ καταστράφηκαν, 10 αυτοκίνητα και 1 πούλμαν σπάστηκαν, ένας μοτοσυκλετιστής της αστυνομίας περικυκλώθηκε από τους διαδηλωτές και κατόπιν επισκέφτηκε το νοσοκομείο για να επανασυνδέσει τα κόκαλά του, 22 συνελήφθησαν και 12 τραυματίστηκαν, μεταξύ των οποίων και 3 αστυνομικοί.

Αξιοσημείωτη ήταν η υποδοχή που επιφυλάχθηκε στους δημοσιογράφους και τα συνεργεία της τηλεόρασης. Ένα συνεργείο του BBC και ένας δημοσιογράφος του SKY NEWS ξυλοκοπήθηκαν, ενώ ένα βαν του LONDON NEWS καταστράφηκε. Ο ρόλος των δημοσιογράφων που παραχωρούν στην αστυνομία φιλμ και φωτογραφίες για να αναγνωριστούν διαδηλωτές, είναι γνωστός και στην Αγγλία...

Όταν κόπασαν τα επεισόδια, η αστυνομία προανατολίστηκε στην δίωξη του Narayan, τον οποίο κατηγορεί ως ηθικό αυτουργό και υποκινητή των ταραχών μαζί με άλλους ακτιβιστές της μαύρης κοινότητας.

Οι λεηλατημένες προθήκες των καταστημάτων με τα πανάκριβα αθλητικά παπούτσια, τις τηλεοράσεις, τα βίντεο και τα στερεοφωνικά, μιλούν για την αποξένωση, τον κοινωνικό αποκλεισμό, την ανισότητα και τον ρατσισμό, καθώς ο άνεμος που χαϊδεύει τα συντρίμια σιγοσφυρίζει το τραγούδι της αντίστασης και της αξιοπρέπειας.

ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ DISCORDIA

Υπάρχουν χιλιάδες Mumia Abu - Jamals

ΣΤΙΣ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ είναι, όπως και κάθε χρόνο, η μέρα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Θίγονται αυτήν την μέρα οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε όλη την γη καθώς και η απάνθρωπη συμπεριφορά απέναντι στους πολιτικούς κρατούμενους σε πολλές χώρες.

Ένα πρόσφατο παράδειγμα, το πώς προσπαθούν κράτη να εξοντωθούν ανθρώπους επειδή ενοχλούν, λόγω της πολιτικής τους δραστηριότητας, είναι η περίπτωση του Ken Saro - Wiwa και άλλων 8, που εκτελέστηκαν στις 11/11/95 στην Νιγηρία. Αγωνίζονταν ενάντια στην οικολογική καταστροφή και την εκμετάλλευση της χώρας τους από τις πολυεθνικές όπως η AGIP, SHELL, ELF, MOBIL, και άλλες. Η απάντηση της νιγηριανής κυβέρνησης ήταν να τους επιβάλλει την θανατική ποινή και τελικά να τους εκτελέσει.

Η Αμερική, που τώρα διαμαρτύρεται έντονα για την δολοφονία των αγωνιστών από την νιγηριανή κυβέρνηση, εφαρμόζει και αυτή την δολοφονία των εχθρών του συστήματος. Η περίπτωση του Abu Jamal οδήγησε το καλοκαίρι σε μια διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης, που χάρη σ' αυτήν τελικά δεν εκτελέστηκε τον περασμένο Αύγουστο, ο μαύρος δημοσιογράφος και πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων.

Αυτήν την στιγμή έχει υποβληθεί αίτηση για την επανάληψη της δίκης του. Παρόλο που αναβλήθηκε η εκτέλεση του, κρατείται ακόμη στο κελί - θανάτου. Η πίεση στην δικαιοσύνη, πολιτική και οικονομική, πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει αν δεν θέλουμε στο τέλος να εκτελεστεί ο Mumia.

Η διαμαρτυρία όμως δεν πρέπει να παραμείνει μόνο σε αυτές τις "γνωστές" υποθέσεις απάνθρωπης αντιμετώπισης των εχθρών του συστήματος. Ο ίδιος ο Mumia λέει: "υπάρχουν χιλιάδες Mumia Abu Jamals, που λόγω του χρώματός τους και του πολιτικού τους σκεπτικού και δράσης, διώκονται, απειλούνται με την θανατική ποινή και κρατούνται στις φυλακές όλου του κόσμου". Γι' αυτό:

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ABU JAMAL ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

ΖΗΤΩ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

(απόσπασμα προκήρυξης - καλέσματος σε πορεία αλληλεγγύης στο Μόναχο)

ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Για την αδιαμεσολάβητη κοινωνική δράση

ΜΕΤΑ ΤΟΝ 1Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ πόλεμο οι λαοί της Ευρώπης βρέθηκαν αντιμετώπι με μια νέα κατάσταση. Στην κεντρική Ευρώπη τα παλιά καθεστώτα είχαν καταρεύσει. Η Ρωσία βρισκόταν στη μέση μιας κοινωνικής επανάστασης με απρόβλεπτες συνέπειες. Η ρώσικη επανάσταση είχε εντυπωσιάσει βαθειά τους εργάτες κάθε χώρας. Αισθάνονταν ότι η Ευρώπη βρισκόταν αντιμετώπι με μια επαναστατική κρίση και ότι αν στη συγκεκριμένη περίοδο δεν υπήρχαν αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης, τα όνειρά τους δεν θα είχαν καμμία ελπίδα επιτυχίας για πολλά χρόνια στο μέλλον. Στήριξαν τις μεγαλύτερες ελπίδες τους στη ρώσικη επανάσταση βλέποντας σ' αυτή την αρχή μιας νέας περιόδου της ευρωπαϊκής ιστορίας. Το 1919, το κόμμα των μπολσεβίκων, που είχε καταλάβει την εξουσία στη Ρωσία, απεύθυνε έκκληση σε όλες τις επαναστατικές εργατικές οργανώσεις του κόσμου και τις προσκάλεσε να πάρουν μέρος σε ένα συνέδριο που θα γινόταν τον επόμενο χρόνο στη Μόσχα για την ίδρυση μιας νέας Διεθνούς. Εκείνη την εποχή, κομμουνιστικά κόμματα υπήρχαν σε λίγες μόνο χώρες. Υπήρχαν όμως ισχυρές συνδικαλιστικές οργανώσεις στην Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, τη Σουηδία, τη Γερμανία, την Αγγλία και στις χώρες της νότιας και βόρειας Αμερικής. Σκοπός των μπολσεβίκων ήταν να κυριαρχήσουν και να ελέγξουν αυτές τις οργανώσεις. Οι συνδικαλιστές

όμως που συμμετείχαν στο ιδρυτικό συνέδριο της Γ' Διεθνούς, το καλοκαίρι του 1920, ήρθαν σε επαφή με το πραγματικό πρόσωπο της δικτατορίας των μπολσεβίκων. Συγχρόνως, οι ολοφάνερες προσπάθειες του εξουσιαστικού μηχανισμού της Γ' Διεθνούς στην κατεύθυνση της μεταβολής ολόκληρου του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος σε όργανο για την εξυπηρέτηση της εξωτερικής πολιτικής των μπολσεβίκων κατέστησαν σαφές σε πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις ότι δεν είχαν καμμία θέση στη Γ' Διεθνή.

Τον Οκτώβριο του 1921 έγινε μια διεθνής συνδικαλιστική συνάντηση στο Ντύσελντορφ της Γερμανίας όπου αποφασίστηκε να πραγματοποιηθεί μέσα στον επόμενο χρόνο ένα μεγάλο συνδικαλιστικό συνέδριο.

Από τις 25 Δεκέμβρη 1922 ως τις 2 Γενάρη 1923 πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο αυτό το συνέδριο, που κατέληξε στην ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (Α.Ι.Τ.).

Συμμετείχαν με εκπροσώπους τους οι ακόλουθες οργανώσεις: Από την Αργεντινή η **“Federacion Obrera Regional Argentina”** με 200.000 μέλη, από τη Χιλή οι **“Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου”** με 20.000 μέλη, από τη Δανία η **“Ένωση για τη Συνδικαλιστική Προπαγάνδα”** με 600 μέλη, από τη Γερμανία η **“Freie Arbeiter Union”** με 120.000 μέλη, από την Ολλανδία η **“National Arbeids Secretariat”** με 22.500 μέλη, από την Ιταλία η **USI** με 500.000 μέλη, από το Μεξικό η **CGT**, από τη Νορβηγία

η “**Norsk Syndikalistisk Federasjon**” με 20.000 μέλη, από την Πορτογαλία η “**Confederacao General do Trabalho**” με 150.000 μέλη και τέλος, η “**Sveriges Arbetares Centralorganisation**” από τη Σουηδία με 32.000 μέλη. Από τη Γαλλία συμμετείχαν η “**Επιτροπή Υπεράσπισης του Επαναστατικού Συνδικαλισμού**” με 100.000 μέλη, η “**Federation du Batiment**” με 32.000 μέλη και η “**Federation des Jeunesses de la Seine**”. Υπήρχε επίσης εκπροσώπηση της συνδικαλιστικής μειοψηφίας των ρώσων εργατών, ενώ η **CNT** δεν μπόρεσε να συμμετάσχει γιατί βρισκόταν πρακτικά σε εμπόλεμη κατάσταση ενάντια στη δικτατορία του Primo de Rivera, δήλωσε όμως τη συμφωνία της στο παράνομο συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στη Σαραγόσα τον Οκτώβριο του 1923.

Το συνέδριο του Βερολίνου αποφάσισε την ίδρυση της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (Α.Ι.Τ.) και υιοθέτησε μια διακήρυξη αρχών που παρουσίαζε μια θαυμάσια έκθεση του περιεχομένου του αναρχοσυνδικαλισμού. Από αυτή τη διακήρυξη προέρχεται το χαρακτηριστικό απόσπασμα που ακολουθεί:

“Ο Επαναστατικός Συνδικαλισμός είναι δηλωμένος εχθρός κάθε μορφής οικονομικών και κοινωνικών προνομίων κι επιδιώκει τη συγκρότηση ελεύθερων κοινοτήτων και διαχειριστικών οργάνων των αγροτικών και βιομηχανικών εργατών, στη βάση ενός ελεύθερου συστήματος εργατικών συμβουλίων, ενάντια σε κάθε υποταγή σε οποιαδήποτε κυβέρνηση ή κόμμα. Στη θέση της εξουσιαστικής πολιτικής και των πολιτικών κομμάτων αντιπαραθέτει την οικονομική εργασία των εργα-
τών,
στη
θέση
της
δια-
κυ

βέρνησης των ανθρώπων αντιπα-
ραθέτει τη διαχείριση των πραγ-
μάτων. Κατά συνέπεια, έχει σκοπό
όχι την κατάκτηση της εξουσίας
αλλά την κατάργηση κάθε εξουσια-
στικού θεσμού μέσα στην κοινωνι-
κή ζωή. Πιστεύει ότι μαζί με το
προνόμιο της ιδιοκτησίας θα πρέ-
πει επίσης να εξαφανιστεί και το
προνόμιο της κυριαρχίας και ότι
κάθε μορφή κράτους, συμπεριλα-
μβανομένης και της δικτατορίας του
προλεταριάτου, θα αποτελεί πάντα
μία αιτία δημιουργίας και αναπα-
γωγής προνομίων και ποτέ ένα
όργανο απελευθέρωσης."

Είχε πλέον ολοκληρωθεί το ρήγμα με το μπολσεβικισμό και τους οπαδούς του στις διάφορες χώρες. Στο εξής η Α.Ι.Τ. θα ακολουθήσει το δικό της δρόμο, δίνοντας ένα πολυμέτωπο αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο, την εξουσία, το μπολσεβικισμό-σταλινισμό και το φασισμό. Τμήματα της Α.Ι.Τ. συγκροτήθηκαν επίσης στην Πολωνία, τη Βουλγαρία και χώρες της νότιας Αμερικής ενώ στην Α.Ι.Τ. προσχώρησε και η "**Jigu Rengu Dantai Zenkoku Kaigi**" από την Ιαπωνία.

Το Μάη του 1929 η FORA διοργάνωσε στο Μπουένος Άϊρες ένα συνέδριο των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων της νότιας και κεντρικής Αμερικής. Συμμετείχαν εκπρόσωποι του **"Centro Obrero del Paraguay"** από τη Παραγουάη, της **"Federacion Local de La Paz"**, της **"La Antorcha"** και της **"Luz y Libertad"** από τη Βολιβία, της **"Confederacion General de Trabajo"** από το Μεξικό, της **"Comite Pro Accion Sindical"** από τη Γουατεμάλα, της **"Federacion Regional Uruguay"** από την Ουρουγουάη, της **"Federacion Obrera Regional Argentina"** από την Αργεντινή και της **"Hacia La Libertad"** από την Κόστα Ρίκα. Η Βραζιλία εκπροσωπήθηκε από ένα μεγάλο αριθμό εργατικών συνδικάτων από όλη την έκταση της χώρας. Αποφασίστηκε η συγκρότηση της **"Ένωσης Εργαζομένων της Αμερικάνικης Ηπείρου"** ως τμήμα της Α.Ι.Τ.

Τα επόμενα χρόνια το σύνολο σχεδών των οργανώσεων-μελών της Α.Ι.Τ. βρέθηκε αντιμετώπιζε με συχνά δικτατορικά καθεστώτα και το έσχατο μέσο άμυνας του κεφάλαιου, το φασισμό. Σε όλες τις χώρες της νότιας Αμερικής επιβλήθηκαν, με τη βοήθεια των ΗΠΑ, δικτατορίες, πολλές από τις οποίες κράτησαν μέχρι τις μέρες μας. Η CGT της Πορτογαλίας, ήδη

από τη δεκαετία του '20, βρέθηκε αντιμέτωπη με μια χούντα που κράτησε μέχρι τη δεκαετία του '70. Η USI στην Ιταλία βρέθηκε αντιμέτωπη με το φασισμό την ίδια περίοδο με την πορτογαλική CGT και αναγκάστηκε να δώσει σκληρούς αγώνες σε καθεστώς παρανομίας, που έφτασαν μέχρι τη συγκρότηση παρτιζάνικων αναρχικών αντιφασιστικών ομάδων. Η FAU της Γερμανίας πολέμησε ενάντια στο ναζισμό συγκεντρώντας και ένοπλα ομάδα αντίστασης, τους **"Πειρατές των Εντελβόιτ"**. Μεγάλος αριθμός των μελών της FAU εξοντώθηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η CNT, με δύο εκατομμύρια μέλη, όχι μόνο αντιστάθηκε στο διεθνή φασισμό, αλλά κατάφερε το 1936 να κάνει πραγματικότητα την ουτοπία μιας αντιεξουσιαστικής κοινωνίας, έστω και όχι σε ολόκληρο το έδαφος της Ισπανίας, έστω και όχι ολικά και για δύο-τρία μόνο χρόνια και κάτω από τις αντίξοες συνθήκες ενός ανελέητου πολέμου ενάντια στους συμμάχους του Φράνκο και τη σταλινική αντιεπανάσταση. Αντάρτικες ομάδες μελών της CNT συνέχισαν την αντίσταση μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60(!), ενώ η CNT, ακόμα και υπό συνθήκες απόλυτης παρανομίας κάτω από τη δικτατορία του Φράνκο, κατάφερε σε μερικές περιπτώσεις να οργανώσει δυναμικές απεργίες.

Οι αναρχοσυνδικαλιστές, στη διάρκεια του μεσοπολέμου αλλά και στα αμέσως επόμενα χρόνια, έδωσαν μια άνιση μάχη για μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ελευθερίας. Οι στρατιωτικοί τύποι ήττησε τους αποτελούν μερικές από τις μεγαλύτερες νίκες του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Το ελάχιστο χρέος μας απέναντι στους χιλιάδες νεκρούς αυτού του αγώνα είναι όχι η ηρωοποίηση, η καταφυγή στο "ένδοξο παρελθόν", η μηχανιστική μεταφορά του αναρχοσυνδικαλισμού στις σημερινές, ολότετα διαφορετικές, κοινωνικές συνθήκες, αλλά η κατανόηση της ουσίας του αναρχοσυνδικαλισμού, η διεξαγωγή δηλαδή σήμερα ενός δυναμικού αγώνα στο εσωτερικό και σε όλο το εύρος της κοινωνίας, ενός αγώνα που σε αντιστοιχία με τον ιστορικό αναρχοσυνδικαλισμό θα θέτει συνολικά το κοινωνικό ζήτημα δημιουργώντας συγχρόνως απελευθερωτικές δομές και απαντώντας με συγκεκριμένους υλικούς τρόπους στις αναγκαιότητες της εποχής.

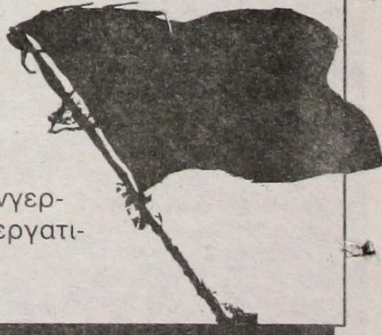
"Να χτίσουμε τον καινούριο κόσμο μέσα στο καβούκι του παλιού."

25 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1922 Αρχίζει στο Βερολίνο διεθνές συνδικαλιστικό συνέδριο που καταλήγει στην ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς Ένωσης Εργατών.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1989 Εκτέλεση του δικτάτορα της Ρουμανίας Νικολάι Τσαουσέσκου.

28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1883 Σε μια καλοστημένη ενέδρα, ο περίφημος “Στέπνιακ” εκτελεί τον αρχηγό της τσαρικής αστυνομίας της Μόσχας.

28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1918 Πανγερμανικό συνέδριο των εργατικών συμβουλίων.

Η ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο και η ολοκληρωτική επέλαση σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο του διεθνοποιημένου κεφαλαίου, έθεσε ως άμεση επιταγή στα κράτη - υποσύνολά του την αναδιανομή επιμέρους εξουσιών στο εσωτερικό τους, την πραγματοποίηση κατάλληλων θεσμικών αλλαγών, την ενίσχυση και δημιουργία νέων θεσπίσεων. Κι αυτό ως απαραίτητη προϋπόθεση της πλήρους εναρμόνισης των παραπάνω υποσυνόλων με τους νέους όρους κυριαρχίας.

Οι ιδιαίτεροι κάθε κράτους σε συνδυασμό με την ιστορική του διαδρομή καθορίζουν το βαθμό και την ένταση των εσωτερικών δομικών και θεσμικών αλλαγών. Στην Ελλάδα, την επιβολή της καταστολής για την προώθηση και εφαρμογή ντόπιων και ξένων συμφερόντων την αναλάμβανε ένα ή συνδυασμός περισσοτέρων τμημάτων του κρατικού μηχανισμού, θεσμοποιημένα ή μη (π.χ. "παρακρατικοί", ξένες υπηρεσίες), ανάλογα με τη χρονική περίοδο, τις υπάρχουσες κάθε φορά συνθήκες (διεθνείς κι εγχώριες) και το βαθμό δύναμης και αξιοπιστίας του κάθε τμήματος του κρατικού μηχανισμού.

Τον πρωτεύοντα ρόλο στην περίοδο της χούντας (για να μην αναφερθούμε σε παλιότερες περιόδους) τον έχουν ο στρατός και οι μπάτσοι. Στην κοινοβουλευτική δη-

μοκρατία του Καραμανλή αναλαμβάνει κατά κύριο λόγο η αστυνομία που συνεχίζει τον παλιότερο ρόλο της, ενώ κατά την παπανδρεϊκή διαχείριση της εξουσίας, ιδίως κατά τη δεύτερη τετραετία, υποβοηθείται από τον αστικό τύπο ("προοδευτικό" και μη). Η ανάληψη της εξουσίας από το Μητσόσάκη συμπίπτει με την προσπάθεια επιβολής των όρων της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που είχε ως συνέπεια, στα "αδύναμα" κυρίως κράτη - μέλη, τον επαναπροσδιορισμό και τον εναρμονισμό των εσωτερικών τους κατευθυντήριων γραμμών με αυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη μετατροπή τους σε απλά διαχειριστικά πλάνια της. Επίσης υπήρξε μια χρονική περίοδος "σκανδαλογίας" και μια έξαρση ηθικολογίας από αυτούς που οι μόνες αξίες που υπερασπίστηκαν ποτέ στη ζωή τους ήταν αυτές του κέρδους, της ρουφιανιάς και της εκμετάλλευσης. Έτσι λοιπόν βλέπουμε από αυτήν την περίοδο και έπειτα μια προσπάθεια προβολής και ισχυροποίησης του δικαστικού θεσμού ως υπερασπιστή της ηθικής και της έννομης τάξης, ως πολέμιου της "τρομοκρατίας" (Κουβέλης, Τσεβάς, Κόκκινος κ.α.). Βέβαια ο θεσμικός τους ρόλος ως στοιχείο της κρατικής καταστολής υπήρχε πάντα, αλλά οι υπάρχουσες συνθήκες της εποχής βοηθούσαν να αναβαθμιστούν και να τεθούν ως εμπροσθοφυλακή της, σε συνδυασμό φυσικά με τους μπάτσους (βλ.

"το κράτος είστε εσείς").

Περνώντας στη σημερινή πραγματικότητα, είναι φανερό οι δομικές και θεσμικές αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στο εσωτερικό. Βλέπουμε το πολιτικό σύστημα να κλονίζεται, έχοντας χάσει και το τελευταίο ίχνος αξιοπιστίας και φερεγγυότητας (απέναντι στο σύνολο του πληθυσμού, γιατί για μας δεν είχε ποτέ). Ο ρόλος των ελλήνων εξουσιαστών έγινε απλά διαχειριστικός των ευρωενωστικών επιλογών και

ρα από το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, καθιστά αναγκαία την ύπαρξη ενός σταθερού, ισχυρού και φερέγγυου παράγοντα, κατά προτίμηση θεσμοποιημένου που να επιτρέπει και να διευκολύνει αυτή την επιβολή. Έτσι λοιπόν, η αναξιοπιστία των πολιτικών, η άσχημη εικόνα της αστυνομίας (εμφύλιος, χούντα, γενικότερη κατασταλτική δράση της στην κοινοβουλευτική περίοδο), το ξεμπρόστιασμα των Μ.Μ.Ε. και των μεγάλων συμφερόντων που υπηρε-

καστές ήταν πόνια των πολιτικών κι εξυπηρετούσαν τα πολιτικά τους παιχνίδια έχουν παρέλθει γιατί και ο νέος τους ρόλος έχει προτεραιότητα και είναι επιβαλλόμενος από ισχυρότερα κέντρα εξουσίας, αλλά και οι ίδιοι δεν είναι διατεθειμένοι να είναι πόνια, λόγω της ισχύος που έχουν αποκτήσει. Το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, οι οικονομικές ντιρεκτίβες και η επιβολή από την Ευρωπαϊκή Ένωση στα κράτη-μέλη και τους δορυφόρους της, νέων κοινωνικών

ΕΜΑΣ - ΕΛΛΗΝΩΝ - ΔΙΚΑΣΤΩΝ

άρα ιδεολογικά δίπολα του τύπου δεξιός-αριστερός, προοδευτικός-συντηρητικός έχασαν το νόημά τους ως μέσα διατήρησης του υπάρχοντος. Αυτό φαίνεται άλλωστε και από την απάθεια του κόσμου απέναντι στις "πολιτικές" εξελίξεις, το μεγάλο ποσοστό άκυρου και αποχής από τις εκλογές, το μεγάλο ποσοστό "αναποφάσιστων" και την πλήρη μεταστροφή ενός μεγάλου τμήματος της κοινωνίας στην ιδιωτεύση, τον καταναλωτισμό, τη media - πληξία και τα μπούτια της Μιμής.

Η ανάγκη όμως επιβολής των νέων όρων της βαρβαρότητας κι εκμετάλλευσης που προωθούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότε-

τούν (εργολαβίες, δημόσια έργα), άφησαν στο απυρόβλητο μόνο το θεσμό της "δικαιοσύνης". Όλα τα παραπάνω μάλιστα ωθούσαν πολ- λούς να υποστηρίζουν αβασάνιστα την ολοένα και μεγαλύτερη ανεξαρτησία της, "ώστε να μένει ανεπηρέαστη από τη γενικότερη διαφθορά". Ταυτόχρονα, σε ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού υποδείχτηκαν ως πρότυπα, στα οποία πρέπει να τρέφει απόλυτη εμπιστοσύνη, ο στρατός, η θρησκεία και η "δικαιοσύνη".

Βλέπουμε λοιπόν τους δικαστές να επενδύονται με εκείνα τα στοιχεία που αναφέραμε πιο πάνω (ισχύς, σταθερότητα, φερεγγυότητα) και να μετατρέπονται σε σημαντικό παράγοντα επιβολής των νέων όρων κυριαρχίας.

Η ισχύς τους είναι αναμφισβήτητη. Καταργούν νόμους που θίγουν τα συντεχνιακά τους συμφέροντα. Αποφασίζουν μόνοι τους για αυξήσεις των μισθών και των προνομιών τους. Κηρύσσουν απεργίες παράνομες. Στερώνουν την ελευθερία ανθρώπων που προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα στη βάρβαρη καπιταλιστική τάξη πραγμάτων. Διώκουν κοινωνικούς αγωνιστές. Εφαρμόζουν την ταξική δικαιοσύνη ανάλογα με την εκάστοτε ψυχροσυνθετική κατάσταση στην οποία βρίσκονται, τις εντολές που δέχονται και τις επιφάσεις εφαρμογής των νόμων (άλλοτε κατά γράμμα, άλλοτε παραβιάζοντάς τους κι άλλοτε χρησιμοποιώντας τους ως ιδιώνυμο).

Η σταθερότητά τους πηγάζει από τις ίδιες τις δομές της ελληνικής κοινωνίας και του πολιτικού συστήματος. Εμφανίζονται ως θεματοφύλακες της έννομης τάξης (ποιός εξαλλου θα μπορούσε να το αμφισβητήσει αυτό;), υπερασπιστές της "ηθικής" της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας (βλ. την ηθικοχριστιανική διακήρυξη του Τσεβά), δώκτες της διαφθοράς ("σκάνδαλο Κοσκωτά"). Έτσι καθίστανται αναγκαίοι και διαχρονικό τμήμα του διαχειριστικού πλέγματος εξουσίας.

Η φερεγγυότητά τους είναι αποτέλεσμα του ότι πάντοτε βρίσκονταν στο απυρόβλητο, ενώ συγχρόνως δεν είχαν το πρόβλημα του πολιτικού κόστους, αφού ακόμα και τις εσωτερικές τους συντεχνιακές ιεραρχίες τις ορίζουν από μόνοι τους. Το τελευταίο ενισχύεται από την απόλυτη ανεξαρτησία που πολλοί θέλουν να τους δοθεί και φυσικά επιζητούν και οι ίδιοι. Αυτή τους η φερεγγυότητα, όπως είδαμε, λείπει από όλα τα άλλα θεσμοποιημένα όργανα της εξουσίας.

Όλα αυτά συνιστούν τον επιτακτικό ρόλο που ως αναγκαιότητα για την εξουσία καλείται να παίξει αυτός ο θεσμός. Σαφώς και είναι εντολοδόχοι, αλλά θα είμασταν αφελείς αν λέγαμε ότι τα αφεντικά τους είναι πλέον οι εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας. Οι εποχές που οι δι-

και πολιτικών δομών καθώς και οι καινούριες αναγκαιότητες της νέας τάξης πραγμάτων, είναι αυτά που καθορίζουν πλέον τη διαχείριση της εξουσίας σε τοπικό - εθνικό επίπεδο και καθοδηγούν τα αντίστοιχα θεσμοποιημένα όργανά της.

Ασφαλώς, οι εξουσιαστές - διαχειριστές, ως διεκπεραιωτές αυτών των άθλιων σχεδίων της κάστας των ντόπιων και των ξένων αφεντικών, είναι από τους βασικούς επιύθυνους της διαμορφωμένης κατάστασης και καμμία διεθνοποίηση, γενίκευση ή αποπροσωποποίηση της κυριαρχίας δεν τους δίνει άλλοθι για τίποτα -και πολύ περισσότερο για τη δράση και τις πρακτικές των θεσμοποιημένων οργάνων της κυριαρχίας.

Οι δικαστές από την άλλη, βεβαίως και αντιλαμβάνονται τη νέα θέση και τα προνόμια που τους έχουν δοθεί και επιζητούν ολοένα και μεγαλύτερη αυτονομία και ανεξαρτησία ισχυροποιώντας το ρόλο τους μέσα στην κοινωνία και στο νέο διαχειριστικό πλέγμα εξουσίας, σε τοπικό και διεθνές επίπεδο.

Συμπερασματικά λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι οι δικαστές καλούνται να γίνουν οι εγγυητές της πλήρους αποδοχής και πραγμάτωσης των νέων όρων κυριαρχίας σε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, όρων που επιβάλλονται πλέον από το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη ευρωενωστική πολιτική και τον αμερικανικό επεκτατισμό και, σε ασήμαντο βαθμό, από τα ντόπια κέντρα εξουσίας, που όμως προμοδοτούν, κατ'ανάγκη ή από επιλογή, την παραπάνω κατάσταση.

Θεωρώ ότι για να μπορέσουμε να οργανώσουμε ένα αποτελεσματικό κίνημα αντίστασης θα πρέπει να κατανοήσουμε πλήρως τους καινούριους προσανατολισμούς της κυριαρχίας, τις νέες στρατηγικές της και τους νέους ρόλους των οργάνων της. Έχοντας σαν επίπεδο αναφοράς μας γενικότερες και "διαχρονικές βεβαιότητες" είμαστε χαμένοι από χέρι. Το κίνημα αντίστασης, για να έχει αξιοπρόσεκτη δυναμική, αποτελεσματικότητα και συνέχεια, θα πρέπει να συνενώνει όλα τα τμήματα της κοινωνίας που υφίστανται την κρατική καταστολή και συγχρόνως να είναι δομημένο αντιεραρχικά, με βάση την αυτοοργάνωση. Μια αντίσταση που πρέπει να κινείται στη σφαίρα του προτάγματος και επομένως να είναι επιθετική και όχι αποτέλεσμα της αναγκαιότητας.

Γ.Ο.
ΟΕΣΙΑΛΟΝΙΚΗ

Το «ΑΛΦΑ» την επόμενη εβδομάδα δεν θα κυκλοφορήσει. Θα ξανακυκλοφορήσει κανονικά 6 γενάρη '96. Και για τη νέα χρονιά υγεία, δύναμη και αναρχία!

